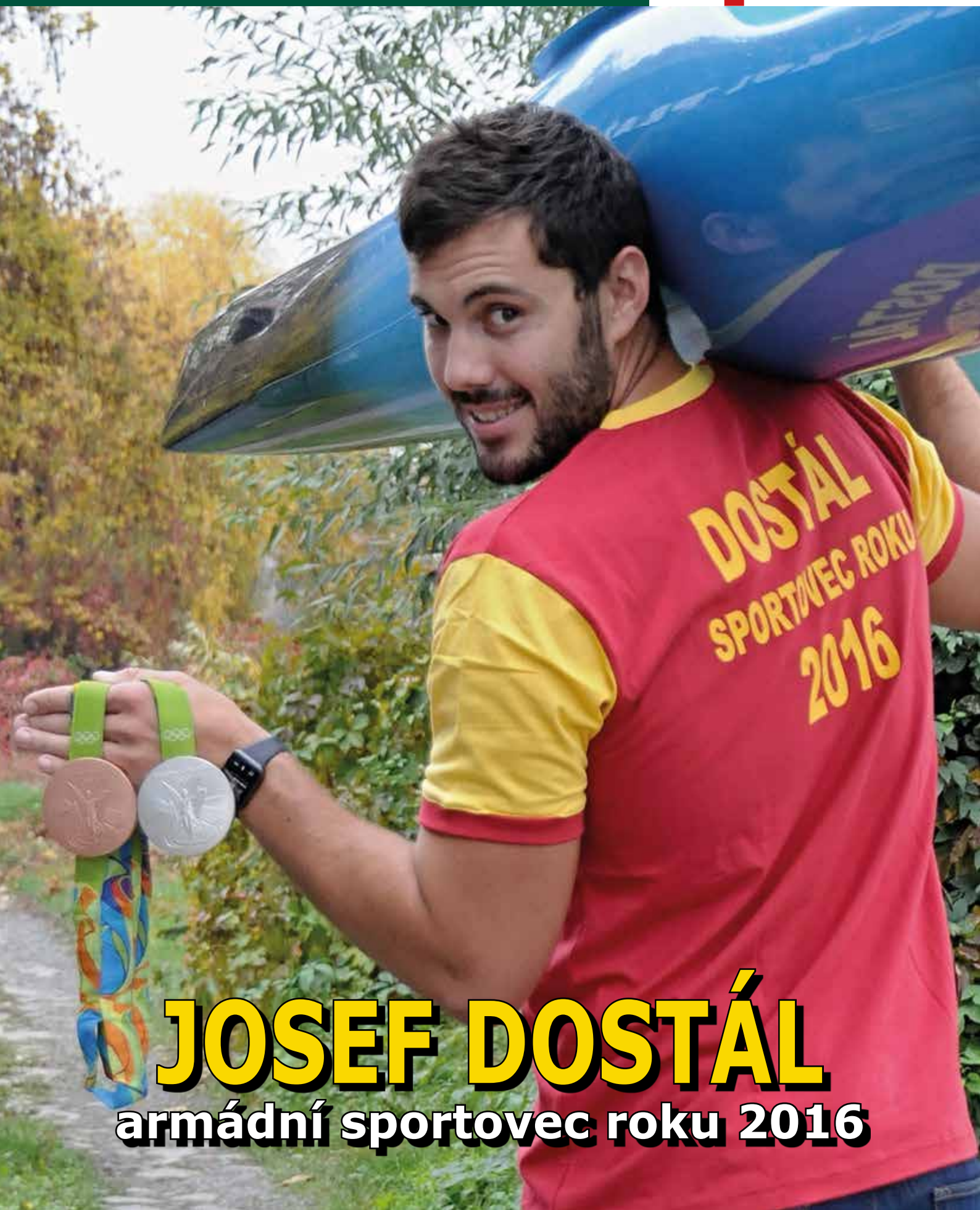

čtvrtletník ASC DUKLA a TJ Dukla Praha

4/2016

dukla**sport**

JOSEF DOSTÁL
armádní sportovec roku 2016

Tomáš Bábek

Narozen: 4. června 1987
Sport: dráhová cyklistika
Trenér: Petr Klimeš
Oddíl: Dukla Brno

Nejlepší výsledky:
 První Čech, který
 pokořil 10 s na 200 m
 27× mistr ČR
 7. místo – MS 2011,
 1 km
 9. místo – MS 2014,
 1 km
 6. místo – ME 2010,
 keirin i sprint
 6. místo – ME 2012,
 sprint
 6. místo – ME 2015,
 keirin
 3. místo – ME 2016,
 1 km
 1. místo – ME 2016,
 keirin
 2× 1. místo – SP 2016,
 keirin

Nikdy nepřestal VĚŘIT

Na říjnovém mistrovství Evropy dráhářů v Paříži zní na počest vítěze tóny české hymny. V keirinu slaví titul devětadvacetiletý Tomáš Bábek a tomu by před pěti lety nikdo nevěřil. Jen zázkakem totiž v roce 2011 přežil děsivou nehodu, při níž ho srazilo auto. Šlo o život. Ač už nikdy neměl usednout na kolo, na trenážeru zase šlapal za tři měsíce.

Tomáš začal jako kluk jezdit ve Favoritu Brno, později se dostal mezi sprintery v Dukle. Šlo mu to, ale líp než na čtvrtá místa to nikdy nedotáhl. Ve třídvaceti mu kariéru přerušila srážka s autem a zranění byla vážná. Lékaři registrovali otevřenou zlomeninu stehenní kosti, trojitou frakturu dolní čelisti, zlomenou zánártní kůstku

a pneumotorax. Kromě toho přišel o zuby a spousty krve.

Následovala série operací na brněnských klinikách a dlouhé léčení. „Tři dny jsem byl v umělém spánku, a když jsem se probudil, nevěděl jsem, co se stalo a kde jsem. Bylo to těžké, ale vrátil jsem se do života. Doktoři říkali, že kdybych neměl trénované tělo, nepřežil bych. Obrovské úsilí stál návrat ke sportu. Velkou překážkou se

ukázala ztráta části svalu na pravé noze. Výkony ze začátku za moc nestály a trenéři nade mnou v podstatě zlomili hůl,“ vzpomínal Tomáš Bábek na neradostné období.

Jenže vzdát se, to k němu nesedí. První vlašťkou bylo šesté místo ve sprintu na ME 2012, postupně nastal další progres. Myslel i na olympijské Rio, formu měl dobrou, ale přednost dostal Pavel Kelemen. „To plně respektuji. Já se připravoval na evropský šampionát v pařížském Saint-Quentinu. Jel jsem tam tři závody a získal dvě medaile,“ chlubil se závodník brněnské Dukly bronzem z pevného kilometru a zlatem z keirinu.

„Byl to silný zážitek a spousta emocí. Nikdy jsem nic velkého nevyhrál, navíc byla se mnou v Paříži přítelkyně Magdaléna, takže jsem se měl s kým podělit o radost. Pařížský pobyt jsme si trochu protáhli a já ji na Eiffelovce požádal o ruku,“ dovypověl Tomáš svůj pohnutý příběh se šťastným koncem. „Věřil jsem, že všechny překážky mohu překonat. Kdybych přestal věřit, tak bych medaile nepřivezl.“

Text: Milan Novotný (Deník)

Foto: archiv ASO cyklistiky Dukla Brno

ročník 11 / číslo 4 / 2016

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Přisťák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková
 Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Belohlávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
 Profi-tisk group s.r.o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
 ISSN 2336-873X

Číslo 4 / 2016 vyšlo: 12. 12. 2016

V jednotkách ozbrojených sil
 rozšiřuje ASC DUKLA
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele
 Redakci nevyžádané materiály
 se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Letošní olympijský rok byl pro barvy Dukly velmi úspěšný. V roce 2016 naši armádní sportovci vybojovali celkem 106 medailí – z LOH, MS, ME, MSJ, MEJ, zimní olympiády mládeže, MS CISM a akademického MS. Je to historické číslo, které těší, ale i zavazuje všechny nás kolem, kteří u armádního sportu jsme. Pochopitelně máme z těchto výsledků velkou radost.

Tomáš Bábek, dráhový cyklista z Dukly Brno, svým příběhem oslovil v posledních týdnech hodně lidí. Sportovec, který byl po děsivé nehodě v roce 2011 na dně, nikdy nepřestal věřit a o pět let později vyhrál ME a světové poháry. Když s ním mluvíte, máte radost z jeho přístupu k životu a pokory. Na druhé straně zároveň cítíte jeho odhodlání být úspěšný. Tomáši, moc Ti gratuluji za všechny armádní sportovce, trenéry, funkcionáře a příznivce – jsi borec.

Chtěl bych ještě jednou poděkovat našim sportovcům ke skvělým výsledkům a všem popřát hodně zdraví, tvůrčí energie, vitality a radosti v nadcházejícím roce.

Dříve, než se ale necháme unést radostnou atmosférou svátků, věnujme chvíli vzpomínce na sportovce a přátele Dukly, s nimiž jsme se museli tento rok rozloučit. Nejčerstvěji pak s nadějným veslařem Michalem Plockem, který nás v mladém věku opustil na konci listopadu.

Y. Přisťák
 Jaroslav Přisťák

Zemřel talent českého veslování Michal Plocek

Pondělí 28. listopadu se stalo nejsmutnějším dnem v loděnici Dukly Praha na Smíchově. Jeden z nejtalentovanějších veslařů poslední doby Michal Plocek byl nalezen bez známek života.

Dvaadvacetiletý Plocek byl považován za nástupce olympijského medailisty a mistra světa Ondřeje Synka. Skifařský juniorský mistr Evropy i světa z roku 2012, mistr světa na skifu do 23 let v roce 2014 se letos ve stejné disciplíně stal akademickým mistrem světa. Na dvojskifu s Davidem Jirkou vybojoval na závodech Světovém poháru 2015 na Bledu bronz, medaili stejného kovu získal i na dvojskifu s Matyášem Klangem na letošní olympijské kvalifikaci v Luzernu. Třetí místo obsadil také na letošním mistrovství světa do 23 let v Rotterdamu. Velmi cenným výsledkem bylo letošní čtvrté místo mezi elitními skifaři na Světovém poháru v Poznani. Opakovaně úspěšný byl rovněž v Jarním skulérském závodu při Primátorskách nebo v distančním závodu na 11 kilometrů v italském Turíně – v SilverSkiffu. Ke konci října získal v Monaku jako člen posádky čtyřky s kormidelníkem titul mistra světa v příbřežním veslování (více na str. 18). Za letošní medaile a další výsledky byl vyhlášen nejlepším armádním sportovcem do 23 let (na str. 5).

Budeš nám chybět. Sbohem, Plocíno!

Obsah

- 2 Za medaile z Ria resortní vyznamenání
- 3 Kulhavý počtvrté králem cyklistiky
- 4 Armádním sportovcem roku je kajakář Josef Dostál
- 8 Útlý kulturista s perfektně vyřýsaným svalstvem
- 9 Biketrialová jednička chce do špičky i v cyklotriálu
- 10 Sportovci z Dukly v kalendářích na rok 2017
- 12 Místo dresu maskáče – boj s tanky, střelba, ohňová cesta
- 14 Bábek zazářil dvěma medailemi. V keirinu kraloval i po šampionátu
- 16 Atlet roku ve znamení osmiček
- 16 Špotáková: Určitě nebudu nafoukaná
- 18 Rýžovali zlato v Monte Carlu
- 19 Běžkaři pod armádou
- 20 Samková: útok na medaili i glóbus
- 21 Šťastná šestka
- 22 Hledají cestu k elitě
- 22 Oboživelnice
- 24 Portykův nástup
- 25 Skikrosářky mají vysoké cíle
- 26 Pošík se učil u mistra Mašity
- 27 Prožil jsem sezonu snů
- 28 Kostecký už testuje novou brokovnici
- 29 Sychrovo stříbrné loučení
- 29 Pistoláři vystříleli stříbro ve velkorážní pistoli
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Dukla Liberec šedesátiletá
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Za medaile z Ria resortní vyznamenání

V Národním památníku na Vítkově se 25. října uskutečnilo slavnostní udílení nejvyšších resortních vyznamenání, konkrétně Křížů obrany státu ministra obrany ČR, Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany ČR a Záslužných křížů ministra obrany ČR I., II. a III. stupně. Mezi oceněnými osobnostmi, vojáky a občanskými zaměstnanci resortu obrany, udělil ministr Martin Stropnický vyznamenání i sportovcům z ASC DUKLA – medailistům z Letních olympijských her 2016 v Rio de Janeiro a jejich osobním trenérům.

Oštěpařka kapitánka Barbora Špotáková převzala z rukou Martina Stropnického Vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany ČR za dlouholetou reprezentaci a další olympijskou medaili, jejímž ziskem vstoupila mezi atletické legendy a stala se nejúspěšnější oštěpařkou olympijské historie. Další medailisté byli vyznamenáni za vzornou státní a armádní reprezentaci na LOH v Rio: kapitán Ondřej Synek přijal Záslužný kříž I. stupně, prap. Josef Dostál, npor. Jan Štěrba, Daniel Havel, nrtm. Lukáš Trefil Záslužný kříž II. stupně. Pro vyznamenání si

nepřišel pouze Jaroslav Kulhavý, který byl v té době v zahraničí, a ocenění mu později předal náměstek ministra obrany Tomáš Kuchta.

Trenéři Rudolf Černý (Záslužný kříž II. stupně), Milan Doleček, Karel Leština a Viktor Zapletal (Záslužný kříž III. stupně) byli vyznamenáni za úspěšnou přípravu svých svěřenců ke státní a armádní sportovní reprezentaci.

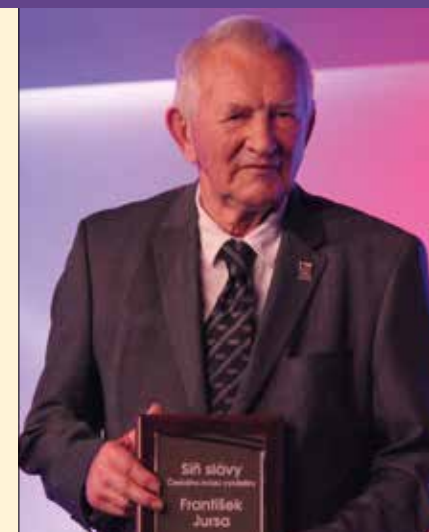
Mezi oceněnými Vyznamenáním Zlaté lípy ministra obrany ČR byl i bývalý hokejista-brankář Dukly Košice Jiří Holeček.

Text a foto: Ivana Roháčková

Kulhavý počtvrté králem cyklistiky

Biker Jaroslav Kulhavý z Dukly Praha zvítězil v 52. ročníku ankety Král cyklistiky. Držitel olympijského stříbra z Ria de Janeiro, vicemistr světa z Nového Města na Moravě, kde byl i členem stříbrné štafety, tak získal v anketě již čtvrté prvenství (navázal na vítězný hattrick z let 2010 až 2012).

„Vždy je to odraz dobré sezony. A i pro mě byla dobrá,” zhodnotil letošní rok Kulhavý na slavnostním večeru v Praze, kde byl zároveň vyhlášen i nejlepším bikerem.

„Nejvíce bylo asi vidět stříbro z olympijských her. Nebýt olympiády, asi to bylo hodně těžké, protože úspěchy jsem letos neměl v cyklistice jen já, ale těch super výsledků byla spousta,” připustil jednactiletý olympijský vítěz z Londýna, který letošní stříbrnou sezonu začal smolně zloženinou zápěstí.

Nejúspěšnějším odvětvím byla pro českou cyklistiku dráha, na které jsme získali celkem osm medailí. Vynikli hlavně

dráhaři z Dukly Brno – juniorská mistryně světa i Evropy v keirinu Sára Kaňkovská, která byla vyhlášena juniorkou roku. Nejlepším dráhařem se stal nedávný mistr Evropy v keirinu Tomáš Bábek, jenž navíc pár dní po šampionátu vyhrál v této disciplíně i úvodní dva závody Světového poháru.

Do Síně slávy byli uvedeni třiaosmdesátiletý František Jursa a in memoriam Radoomír Šimůnek starší. „Tohle ocenění hodně zahřeje u srdíčka,” zhodnotil Jursa, bývalý všestranný závodník a později úspěšný trenér a zakladatel cyklistiky Dukla Brno.

Text a foto: Ivana Roháčková

Společná fotografie dráhových cyklistů Dukly Brno

Armádním sportovcem roku je kajakář Josef Dostál

„Olympionici z Dukly letos získali na letních olympijských hrách v Riu pět medailí, což je polovina cenných kovů získaných českými sportovci. Těsně pod stupni vítězů skončili čtyři sportovci, jeden na pátém a jeden na šestém místě, čtyři na sedmém a dva na osmém. Za rok 2016 zatím získali historických 106 medailí, z toho 37 zlatých, 38 stříbrných, 31 bronzových z OH, MS i ME všech kategorií, armádních a akademických světových soutěží, univerziád. V průběhu roku vylepšili jeden světový a evropský rekord v parašutismu, 11 českých rekordů seniorských a 5 juniorských,“ vyjmenoval v úvodu slavnostního vyhlášení ankety Armádní sportovec roku 2016 úspěšnost dukláků náměstek ministra obrany Tomáš Kuchta.

Na slavnostním večeru, který se uskutečnil ve středu 26. října v Domě armády Praha, byl letošním nejlepším armádním sportovcem vyhlášen dvojnásobný olympijský medailista Josef Dostál. Rychlostní kanoista dostal v anketě 695 bodů a nechal za sebou stříbrného bikera z Ria Jaroslava Kulhavého (639 b), veslaře Ondřeje Synka (534 b), který v Brazílii skončil třetí, i bronzovou oštěpařku Barboru Špotákovou (513 b). Nejúspěšnějším armádním sportovním týmem se stala posádka čtyřkajaku, jež v anketě získala 700 bodů.

Vítězný taneček a říkadlo Josefa Dostála a jeho sester Anny a Magdalény

Armádní sportovec roku 2016

Poř.	Jméno (body)	Sportovní odvětví
1.	prap. Josef Dostál (695)	kanoistika
2.	Jaroslav Kulhavý (639)	cyklistika – horská kola
3.	kpt. Ondřej Synek (534)	veslování
4.	kpt. Barbora Špotáková (513)	atletika
5.	David Kostecký (282)	sportovní střelba
6.	Zuzana Hejnová (241)	atletika
7.	Jan Kudlička (223)	atletika
8.	Martin Fuksa (176)	kanoistika
9.	prap. Pavel Maslák (105)	atletika
10.	Kateřina Nash (104)	cyklistika – horská kola

Kolektiv roku 2016

Poř.	Sportovní kolektiv	Disciplína (body)
1.	Daniel Havel npor. Jan Štěrba prap. Josef Dostál nrtm. Lukáš Trefil	kanoistika – K4 1 000 m (700)
2.	nrtm. Jonáš Kašpar nrtm. Marek Šindler	vodní slalom – C2 (219)
3.	Jiří Gečnuk nrtm. Miloslav Kříž Hynek Tábor prap. Oldřich Šorf npor. Libor Jiroušek	parašutismus – kombinace družstvo (212)

Armádní junior, sportovec do 23 let a trenér roku

Jako nejlepší junioři byli vyhodnoceni se shodným počtem 240 bodů vodní slalomářka Tereza Fišerová a sdruženář Tomáš Portyk. Tereza Fišerová je letošní juniorskou mistryní světa na kánoí i v soutěži hlídek kajakářek, juniorskou mistryní Evropy na kajaku v hlídkách, vicemistryní Evropy na kánoí v hlídkách a bronzová z individuální soutěže MEJ kanoistek. Tomáš Portyk z Dukly Liberec už tři roky závodí mezi elitou v severské kombinaci ve Světovém poháru. Letos získal juniorský titul mistra světa a v anketě Král bílé stopy zvítězil coby junior roku.

Sportovcem do 23 let se stal veslař-skifař Michal Plocek se 279 body. Tento juniorský mistr Evropy a světa z roku 2012, mistr světa do 23 let z roku 2014 letos přidal bronz z MS do 23 let, titul akademického mistra světa a společně s Vojtěchem Řimákem, Adamem Štěrbačkem, Matyášem Klangem a Radkem Šumou byl členem posádky čtyřky s kormidelníkem, která zvítězila na MS v příbřežním veslování v Monte Carlu.

Titul trenéra roku získal s 520 body Karel Leština, kouč rychlostního kanoisty Josefa Dostála, letošního nejúspěšnějšího českého medailisty z Ria de Janeiro.

Ukončení vrcholové kariéry

O ukončení své vrcholové sportovní kariéry se alpský lyžař Ondřej Bank rozhodl ze zdravotních důvodů už letos v únoru. Člen Dukly Liberec a mnohokrát národní mistr byl zpočátku úspěšný ve slalomu a obřím slalomu, později se začal prosazovat i ve sjezdových disciplínách. K jeho nejlepšímu výsledku patří 3. místa v superkombinaci ve Světovém poháru v Beaver Creeku a v Kitzbühelu. V roce 2011 byl vyhlášen nejlepším českým lyžařem v anketě Král bílé stopy.

Nejlepší sportovec Armády ČR

V rámci slavnostního večera se letos už potřetí vyhlášoval také nejlepší sportovec Armády České republiky. Vítězce nrtm. Nikole Hájkové z VÚ 7830 Praha, která jako první česká vojákyně přeplavala kanál La Manche, předal cenu náčelník Generálního štábu arm. gen. Josef Bečvář a s gratulací se přidali i náčelník Vojenské policie brig. gen. Pavel Kříž a velitel výškovské vojenské akademie brig. gen. Josef Kopecký. Na druhém místě skončil npor. Jakub Rozsypal z VÚ 4215 Tábor, vítěz Mezinárodního přeboru resortu MO ve vojenském pětiboji – jednotlivci v kategorii AČR, příslušník nejlepšího družstva v kategorii OPEN v témže závodě a člen zlatého týmu ve Vojenském pětiboji CISM regional. Jako třetí se umístil čet. Ivo Vrba z VÚ 4423 Práslavice, vítěz Winter Survival 2016, příslušník prvního družstva v kategorii OPEN na Mezinárodním přeboru resortu MO ve vojenském pětiboji a stejně tak vítězného kolektivu ve Vojenském pětiboji CISM regional.

Cena fair play

Klubem fair play byli za celoživotní příkladnou práci pro rozvoj sportu a výchovu mladých sportovních talentů oceněni bývalý atletický trenér Jan Liška a současný sekretář FK Dukla Praha Miloslav Jícha. Osmadesátiletý Jan Liška svou trenérskou kariéru zahájil v roce 1958. Objevil pozdějšího stříbrného medailistu z XVIII. olympijských her 1964 v Tokiu Josefa Odložila, trénoval Josefa Plachého a halového mistra Evropy 1984 v běhu na 3 000 m Lubomíra Tesáčka. V letech 1983–1989 vedl jako vedoucí trenér ASO atletiky Dukly Praha.

Devětasedmdesátiletý Miloslav Jícha je dlouholetým pracovníkem fotbalové Dukly Praha. Již v roce 1957 začal pracovat jako sekretář její mládeže, v letech 1960–1997 vykonával funkci tajemníka klubu. Zažil všechny generace hráčů Dukly a její úspěchy i neúspěchy. V létě 2007 se vrátil z Příbrami na Julisku a stal se sekretářem FK Dukla Praha.

Nejlepší sportovci UNIASK ČR

Nejlepším sportovcem Unie armádních sportovních klubů ČR se letos stal npor. Libor Jiroušek, parašutista ASO Dukla Prostějov, letošní mistr světa v individuální akrobacii, vicemistr světa v kombinaci družstev, armádní mistr světa v individuální akrobacii a bronzový v kombinaci družstva z MS CISM. Je držitelem nového světového rekordu v individuální akrobacii po 5 seskocích – 31,62 s. Ocenění za něj převzal oddílový kolega nrtm. Miloslav Kříž.

Nejlepší juniorkou UNIASK ČR byla vyhlášena Dagmar Hejhalová, cyklistka TJ Dukla Praha. Na svém kontě má 11 medailí z letošního MČR (1x MTB, 2x silnice, 8x dráha), z toho 5x získala titul mistryně ČR 2016.

Za nejlepšího trenéra UNIASK ČR byl vybrán Vladimír Novotný, dlouholetý trenér pistoláře Jindřicha Dubového z Dukly Plzeň, který získal dvě 3. místa na akademickém MS a halovém ME 2016.

Nejlepší hráči v kolektivních sportech

Nejlepším fotbalistou FK Dukly Praha se stal Lukáš Šteti-na, slovenský fotbalový obránce a reprezentant všech kategorií (nyní i A týmu Slovenska), od roku 2013 hraje za prvoligové družstvo FK Dukla Praha s číslem 19.

Nejlepším házenkářem HC Dukly Praha se stal Jakub Sviták, bývalý člen juniorské reprezentace a v současnosti člen širšího kádru reprezentace mužů ČR, mistr republiky 2011, vicemistr ČR v letech 2012 a 2015, vítěz ČP (2010 a 2014), semifinalista Evropského poháru 2015/16.

Nejlepším volejbalistou VK Dukly Liberec se stal Jakub Janouch. V Dukle Liberec je nyní čtvrtou sezónou. Za tu dobu se svým klubem získal 2x mistrovský titul ČR (2015, 2016) a 2x zvítězil v Českém poháru (2014, 2016). Letos se s národním týmem probojoval na ME.

Text a foto: Ivana Roháčková

ÚTLÝ KULTURISTA s perfektně vyrýsovaným svalstvem

Není kulturistika jako kulturistika. Vedle známé sportovní verze, v níž se klade důraz na velké svalové objemy, existuje také naturální pojetí kulturistiky. Jak už vyplývá z názvu, její protagonisté se zaměřují na přirozený rozvoj těla. Špičkovým naturálním kulturistou je i člen ASC DUKLA vojenský policista František Hofman.

„V našem sportu jde o normální osvalení postavy a vyrýsování jednotlivých svalových partií prostřednictvím vhodné stravy a tréninku. Ve sportovní kulturistice dosahují závodníci daleko větších svalových objemů. V našem odvětví platí předpis, kdy je podle výšky určená váha sportovce. Například já při výšce 172 centimetrů nesmím překročit 77 kilo,“ prozradil František Hofman pravidla kulturistické disciplíny, která do Evropy přišla z Austrálie a velkou základnu má i v USA.

Naturální kulturistika spadá pod ČSNS (Českou společnost pro naturální sport), jež má ve svém štítu slogan Stop doping a drogám. Pokud by antidopingová kontrola ve vzorcích naturálního kulturisty zjistila nepovolené látky, následoval by automaticky doživotní zákaz startu.

„Naše vystoupení vypadají hodně podobně jako ve sportovní kulturistice – stejné je pódium, projekce, hudba i rozhodčí. Liší se vlastně jen ve výše zmíněných pravidlech,“ vysvětlil František Hofman pocházející z Hrušovan na Znojemsku. Doma sportoval od útlého věku. Vedle fotbalu vyzkoušel i celou řadu dalších sportů, ale k naturální kulturistice se dostal náhodou.

„Když jsem vstoupil do armády, začal jsem kvůli náročnému výcviku u bojové výsadkové roty víc posilovat horní část těla. Zároveň jsem se začal zajímat o kvalitní jídlo a potravinové doplňky a přes odborníka na výživu Ivana Macha jsem objevil naturální

kulturistiku. Pro začátek jsem od něj dostal pár dobrých rad. V roce 2012 jsem už měl registraci a začal závodit,“ popsal dvaatřítiletý rotmistr z Velitelství ochranné služby Vojenské policie cestu k novému sportu.

Brzo se dostavily úspěchy. V kategorii do 175 centimetrů vyhrál republikový pohár a dařilo se mu i na mezinárodní scéně. Dvakrát se stal mistrem Evropy a jednou mistrem světa. „Na základě těchto výsledků jsem se dostal do Dukly a jako duklák jsem získal další titul mistra Evropy a světa. Reprezentovat ASC DUKLA je pro mě velká čest,“ dodal Hofman, jenž svým vystoupením zaujal přítomné na vyhlášení ankety Armádní sportovec roku 2016.

Text: Milan Novotný (Deník)
Foto: Ivana Roháčková

Píše a říká se o něm:

František Hofman je jiný, v uvolněném postoji nevypadá nijak veliký. Ani není. Jeho síla je jinde. Skvěle ovládaní těla při pózách – to je jeho zbraň. Tam, kde ztrácí na masivnosti, dohání to perfektním pózováním, kdy v jednotlivých pózách ukáže i nejmenší detaily. A k tomu skvostné nohy. Ty jsou z každého úhlu takové, jaké mají být. Velké, masivní, vyrýsované. A to všechno ocenilo několik rozhodcovských sborů. Mistrovství ČR, Victoria Natural Cup, Redot Natural Cup, mistrovství Evropy – všechno absolutní vítězství.

Je osminásobným mistrem světa v biketrialu a podniká i úspěšné výlety do příbuzného cyklotrialu. Od letoška je Václav Kolář členem ASC DUKLA a o svém umění přesvědčil při exhibičním vystoupení na říjnovém vyhlášení Armádního sportovce roku.

Biketrilová jednička chce do špičky i v cyklotrialu

Nejdřív Václav Kolář zkoušel minibasket, ale biketriál si vybral už v šesti letech. V rodném Blansku se totiž v roce 1996 konalo mistrovství světa v této cyklistické disciplíně a rázem bylo o budoucnosti malého sportovce rozhodnuto.

„Od té doby nepřetržitě jezdím, takže to už brzy bude dvacet let, co jsem začal závodit. Víc se věnuji biketrialu, který se odehrává v přírodě. Cyklotriál se může konat kdekoli, překonávají se v něm umělé překážky. Základním pravidlem obou disciplín je to, že si závodník nesmí nohou šlápnout na zem. Za to se udělují trestné body a vyhrává ten, kdo jich má nejméně. Jezdí se i na čas a na vymezených úsecích,“ vysvětluje pětadvacetiletý jezdec.

„Raději jezdím v přírodě na dlouhých sekcích, kde se musí víc makat. Větší prestiž ale poslední dobou získává cyklotriál. Jde blíž k lidem a koná se třeba na náměstích. Proto se snažím prosadit i v něm,“ pokračuje Kolář, který se stal v biketrialu osmkrát mistrem světa, z čehož pět titulů získal v mládežnických kategoriích. „Poslední tři roky jsem šampionem mezi dospělými. To je veliký úspěch. V cyklotrialu jsem se dostal nejvýš v roce 2013, kdy jsem byl čtvrtý na mistrovství světa. Rád bych to vylepšil.“

Půl roku jezdí Václav Kolář s logem Dukly Praha. Slíbují si od toho zlepšení tréninkových podmínek, nabrání výbušné

síly a následně další medaile. „Máme blízko k bikerům, s nimiž míváme společné šampionáty. Zamrzelo mě, že tomu tak nebylo letos v Novém Městě na Moravě. Pro mě osobně to byla obrovská škoda. Mohl jsem

se doma představit masám diváků, ale trial není olympijský sport a asi o nás není takový zájem,“ krčil rameny.

Hodně populární je biketriál ve Španělsku, Francii, Belgii, Itálii nebo Británii. „Jezdí se ale po celém světě. Třeba už ve dvanácti

letech jsem poprvé startoval v Japonsku. Nebo si pamatuju, že když jsem tam v patnácti při přeskokování z kamene na kámen uviděl stočeného hada, strašně jsem se vylek. Moc mě ani neuklidnilo, když mi překladatelka vysvětlovala, že není jedovatý. Hady totiž moc nemusím,“ přiznal.

„Kromě ježdění mě baví točit trialové videa. Tam k jízdě přidávám freestyleové prvky. Naposledy to byl filmeček, kde jsem vystupoval na kole bez brzd. To bylo hodně zajímavé. Mám z toho radost, protože to mělo úspěch,“ dodal Václav Kolář.

Text: Milan Novotný (Deník)
Foto: Ivana Roháčková

Sportovci z Dukly v kalendářích na rok 2017

DUKLA 2017 – Olympionici

I letos, a je to už tradicí, se ASC DUKLA může pochlubit nástěnným kalendářem. Ten na rok 2017 bude vzpomínkou na hry v Riu a v Soči jak pro olympioniky, tak fanoušky. Pokřtili ho téměř všichni sportovci z kalendáře během programu vyhlášení ankety Armádní sportovec roku 2016.

Měsíc leden patří poslední armádní olympijské vítězce ve snowboardcrossu ze Soči Evě Samkové a prosinec Ester Ledecké, jako velké medailové naděje pro ZOH 2018 v lyžování i snowboardingu. Další měsíce zachycují armádní medailisty poslední letní olympiády v Riu de Janeiro – kanoistu Josefa Dostála, bikera Jaroslava Kulhavého, skifáře Ondřeje Synka, atletku Barboru Špotákovou a posádku čtyřkajaků Daniela Havla, Lukáše Trefila, Josefa Dostála a Jana Štěrbu. A také čtvrté z Ria a medailistky z Londýna – atletku Zuzanu Hejnovou a tenistku Andreu Hlaváčkovou – a finalisty z Ria – čtvrtého skokana o tyči Jana Kudličku a šestého kanoistu Martina Fuku.

(Kalendář je představen na zadní straně obálky časopisu.)

KARTY Jana Saudka

Na rok 2016 existuje kalendář s osmnácti armádními předními sportovci na dvanácti stranách pro generálního sponzora Dukly Raiffeisenbank. „Asi před padesáti lety mě napadlo nafotit dvě fotografie a udělat z nich jednu v podobě dvouhlavé karty. Nelíbilo se mi, že na hracích kartách je král zespoda a seshora ten samý. Proč to nějak neoživit?“ vysvětloval Jan Saudka.

Pro velký úspěch a skvělou myšlenku, že by Dukla vydala k 70. výročí vzniku armádního vrcholového sportu (bude to v roce 2018) dvouhlavé hrací karty, domluvilo se pokračování na kalendáři i pro rok 2017. Hracích karet musí být přece 32.

„Opět to bylo příjemné focení, tradičně rychlé a bezvadné setkání s Mistrem,“ říkal Ondřej Synek, který si ale zapomněl vzít duklácký dres, a tak šel nahoře bez. Každý má tedy své „dvě tváře“ na kartě. Jedna je sportovní a druhá většinou podle záliby. „Já hrozně moc ráda vařím, můžu být kuchařkou?“ ptala se olympijská vítězka ve snowboardu Eva Samková. „Pracuju se dřevem, vezmu si k pušce i motorovou pilu,“ oznámil několikanásobný medailista ze šampionátů skeetař Honza Sychra. Tenistka Andrea Hlaváčková zapožívala ve vysněné profesi sportovní redaktorky. U juniorského mistra světa v severské kombinaci, kde jsou disciplíny skok a běh na lyžích, Tomáše Portyka to bylo jasné, jednou se skočkami, podruhé s běžkami. Na dalších kartách jsou atleti Zuzana Hejnová, Jan Kudlička, Vítězslav Veselý a Jakub Holuša, cyklista Pavel Kelemen, střelkyně Nikola Mazurová, golfistka Klára Spilková a pozvání do ateliéru Jana Saudka a kalendáře sportovců z ASC DUKLA dostali i házenkáři Tomáš Petržala a Jakub Svíták z Dukly Praha a nejlepší volejbalista Dukly Liberec Jakub Janouch.

Sportovci Dukly se také nafotili i pro několik dalších kalendářů, charitativních.

Pomáháme sportem

„Nápad vznikl kolem loňských Vánoc. Sešlo se nás 12 redaktorek, a tak nás z legrace napadlo, že by nebylo od věci nafotit kalendář s 12 pěknými sportovci. Když jsme ale ten nápad začaly rozvíjet, přestaly jsme to brát jako vtip a bylo nám jasné, že aby mělo cenu tomu věnovat čas a energii, musí to mít nějaký přesah,“ prozradila moderátorka Branek, bodů, vteřin Barбора Černošková. Vybraný vzorek sportovců koresponduje s posláním olympijské nadace, jejímž prezidentem je Jan Železný. Ta podporuje děti ve všech sportech a nemusí se jednat jen o olympijské disciplíny. Z toho důvodu redaktorky oslovily třeba akrobatického pilota Martina Šonku nebo paralympijského šampiona v cyklistice Jiřího Ježka.

Na titulní straně jsou všechny redaktorky s Janem Železným. „Když jsem měl kolem sebe tolik krásných žen, úplně mě to vykojelo, dokonce jsem přestal mluvit, a to se mi nestává,“ popsal fotografování trojnásobný olympijský vítěz v hodu oštěpem.

Konečná soupiska 12 sportovců je: Jaromír Jágr, Ondřej Moravec, Tomáš Berdych, Martin Šonka, Tomáš Rosický, Jaroslav Kulhavý, Josef Dostál, Ondřej Synek, Vavřinec Hradilek, Jiří Ježek, Lukáš Krpálek a Filip Jícha. Snímky jsou dílem módního fotografa Benedikta Renče.

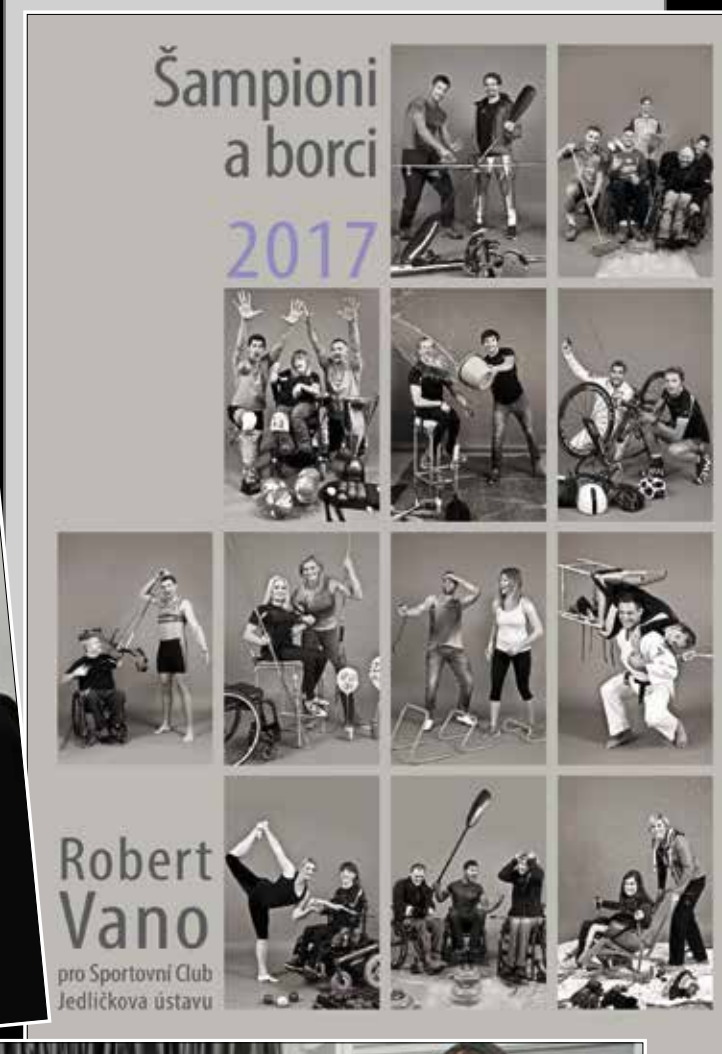
Výtěžek z prodeje kalendáře poputuje na konto České olympijské nadace, která podporuje děti ze sociálně znevýhodněných rodin, aby se mohly věnovat sportu. Jeden výtisk vyjde na 365 Kč a zájemci ho budou moci získat přes edici ČT nebo v e-shopu České televize.

Šampioni a borci II

Šampioni a borci 2017 – tak se jmenuje druhý kalendář fotografa Roberta Vana, který vytvořil originální sbírku snímků se známými českými medailisty z Ria, kupříkladu Lukášem Krpálkem, Barborou Špotákovou, Janem Štěrbou, Ondřejem Synkem, Josefem Dostálem, ale i dalšími reprezentanty Dukly Praha, ve společnosti sportovců – kolegů z paralympiády z Jedličkova ústavu Praha.

Charitativní kalendář lze získat za 200 Kč a prostředky z jeho koupě jsou určeny k podpoře aktivit Sportovního klubu Jedličkova ústavu. K dostání je od prosince v TA KAVÁRNĚ nebo v prodejnách Dukly. Objednávky je možné rovněž zasílat na e-mail: scjupraha@centrum.cz.

Text a foto: Ivana Roháčková

Místo dresu maskáče

– boj s tanky, střelba, ohňová cesta

Po desetileté přestávce byla minulý rok obnovena speciální dvoudenní vojenská odborná příprava olympioniků a medailistů ze světových šampionátů – příslušníků ASC DUKLA, která se uskutečnila 26. a 27. října v kasárnách Dědice a přilehlém vojenském výcvikovém prostoru Březina, pod organizací Velitelství výcviku – Vojenské akademie.

První den, hned po nafasování pracovních maskáčů a samopalů, vyrazilo na taktické průpravné cvičiště osmadvacet vrcholových sportovců z Dukly (pro nemoc se omluvila pouze kapitánka Barbora Špotáková). Byli mezi nimi i medailisté a olympionici z Ria – kapitán Ondřej Synek, nadporučík Jan Štěrbá, praporčíci Josef Dostál, Vítězslav Veselý, Filip Dvořák, Jaroslav Radoň, David Svoboda, Pavel Maslák, Jakub Holuša, nadrotmistři Jonáš Kašpar, Marek Šindler, Lukáš Melich, desátník Lukáš Trefil, ale i mistři světa v parašutismu z Dukly Prostějov se světovým šampionem a držitelem světového rekordu v individuální akrobacii nadporučíkem Liborem Jirouškem.

Pod vedením instruktorů odboru přípravy do zahraničních operací a speciální přípravy celé dopoledne nacvičovali na třech stanovištích boj s tanky a obrněnými vozidly. Po taktické přípravě se přesunuli na celé odpoledne a večer na střeleckou přípravu, kde v prostoru pěchotní střelnice absolvovali nácvik střelby z útočné pušky CZ 805 BREN, pistole CZ 75 PHANTOM a házení ostrých ručních granátů.

„Pro mě to bylo oprášení vzpomínek na přijímač. Byli tam stejní instruktoři, které jsem moc rád viděl. Parta byla parádní. Jako chlap si rád zastřelím, takže mě výcvik opravdu bavil,” řekl Lukáš Melich. Jeho slova doplňuje i milář Jakub Holuša. „Byl to skvělý zážitek. Jsem rád, že se tento výcvik opět zorganizoval. Je fajn si alespoň na chvíli zkusit ten vojenský život. Člověk získá nové zkušenosti. Navíc se mi líbí, že se sejde tolik sportovců z Dukly dohromady. Vytvořili jsme super partu. Největším zážitkem bylo házení granátů. Z toho jsme byli trochu ve stresu. Do Vyškova jezdím moc rád,” neskryval nadšení.

Nebyl jediným, kdo si čas strávený ve Vyškově užíval. „Střílet z brenu byl super zážitek. Z granátu jsme měli největší respekt, protože již při nácviku nás upozorňovali na dodržování pokynů a říkali, že má smrtelný účinek do sto metrů. To by neutekl ani Pavel Maslák,” komentovali debilkanoisté Filip Dvořák a Jaroslav Radoň.

Po nácviku a setmění si vyzkoušeli i noční pohyb po bojišti pod palbou nepřítelů a noc strávili v prostoru srubového tábora vojenského prostoru Březina.

Nováčky čeká výcvik tříměsíční

Druhý den pokračovala příprava na ohňové dráze na cvičišti zápalných látek, která byla zaměřena na překonávání překážek a pohyb v kontaminovaném prostoru.

Celý výcvik se obešel bez zranění. Jedinou ztrátu ohlásil kapitán Ondřej Synek, který absolvoval ohňovou dráhu v botách bez podrážek.

Zatímco na konci roku sundají uniformu kanoista Jaroslav Radoň a atlet Lukáš Melich, nastoupili 3. října do tříměsíčního kurzu základní přípravy nových vojáků z povolání ve Vyškově kanoista Martin Fuksa a moderní pětibojař Jan Kufí.

Text a foto: Ivana Roháčková

Nácvik odhozu granátu

Synek absolvoval ohňovou cestu v kanadách bez podrážek

Lukáš Melich vystupuje z kouřové roury

Kouřovou klecí probíhá střelec Fiala

Kouřovou rourou prolezl i Josef Dostál

Pavel Maslák a Jaroslav Radoň útočí na obrněné vozidlo

Ondřej Synek pod tankem

Bábek zazářil dvěma medailemi

V keirinu kraloval i po šampionátu

Byl to víc než pěkný počinek. Z dráhového mistrovství Evropy na velodromu v Saint-Quentin-en-Yvelines poblíž Paříže přivezli v říjnu čeští cyklisté tři medaile. O dvě se postaral Tomáš Bábek. Nejprve získal bronz v pevném kilometru a pak senzační zlato v keirinu. Další cenný kov přidal bývalý duklák Jiří Hochmann. Skončil třetí ve scratchi. Jen těsně uniklo pódium jeho manželce Lucii Hochmann. Při premiéře závodu eliminátor obsadila sice parádní, ale všeobecně nepopulární čtvrtou příčku.

„V pevném kilometru jsme u Tomáše v medaili doufali. Navíc nám udělal obrovskou radost Jirka Janošek, který startuje prvním rokem mezi muži. Skončil hned za Tomášem čtvrtý, přičemž oba zajeli rychlé časy. To byl perfektní úvod šampionátu, liboval si trenér sprinterů Petr Klimeš.

„Pevný kilometr je moje srdeční záležitost, ale věděl jsem, že budu muset být hodně dobrý, protože kluci po oválu jen lítali,“ přidal své postřehy Tomáš Bábek.

„Dojel jsem na pokraji sil, a když jsem se podíval na výsledkovou tabuli, tak jsem se zhroutil. Svítil tam totiž čas asi 1:04,6, což je průměrný juniorský výkon. Nemohl jsem tomu uvěřit a hlavou mi problesklo, že s cyklistikou končím.“ Nebylo mu do smíchu, ale pak vyšlo najevo, že se jedná o selhání časomíry. Správný výsledek byl 1:00,966. „Najednou bylo všechno jinak. Jednalo se o neskutečný čas, můj osobák, a myslím, že i český rekord v nulové nadmořské

výšce. Nečekal jsem to. Ke zlatu mi chyběly necelé tři desetiny,“ vykládal devětadvacetiletý závodník Dukly Brno.

Pomohla přítomnost Magdalény

Po sedmém místě v týmovém sprintu, v němž startoval společně s Wagnerem a Janoškem, přišel na řadu keirin. Všechno k němu směřovalo a všechno se mu sešlo. Výhrou tak navázal na loňský titul Pavla Kelemen a jak se zdá, v Brně se umějí na tuto disciplínu připravit. „Do Paříže za mnou přijela přítelkyně Magdaléna a její povzbuzování mi dodalo spoustu energie. Vyhrál jsem rozjíždku, semifinále, a to už jsem věděl, že chci mít i titul,“ vzpomínal na závod, z něhož si Robin Wagner odnesl osmé místo.

„Měl jsem úžasný den. Od rána jsem věřil, že by to mohlo vyjít. Z kilometru jsem věděl, že mám silný závěr a spoléhal na to. Vsa dil jsem na dlouhý finiš a nikdo ze soupeřů mě nezaskočil. Strašně si té medaile vážím, bylo to něco úžasného. Poprvé jsem vyhrál velký závod. Byl to pro mě silný zážitek,“ posal Bábek největší závod své kariéry.

„Tomášovo vítězství bylo hodně jednoznačné. Šel si za ním krásným způsobem a splnil si dlouholetý sen. Po těžkém zranění to měl velice složité a tímto zlatem dokázal, že jeho úsilí vrátit se do špičky nebylo zbytečné,“ chválil Petr Klimeš svého svěřence, který před pěti lety bojoval kvůli těžkému úrazu o život.

Vyhovují mu víc nová pravidla?

Sezona ovšem šampionátem neskončila. Tomáš si udržel formu až do listopadu, kdy v Glasgowu a v Apeldoornu vyhrál světové poháry. To jeho titul ještě umocnilo. „Po druhém vítězství za mnou chodili soupeři a říkali, ať už toho nechám a jestli mi není trapný pořad vyhrávat...“ culil se závodník, který získal také prvenství mezi dráhaři v domácí anketě Král cyklistiky. V Paříži se jel keirin poprvé podle nových pravidel. Zatímco ještě v Riu se závodilo tak, že se jelo pět kol za vodičem a o medailích se rozhodovalo během dvou a půl kola, tak nyní se jedou tři kola za dernou a tři se závodí. „Asi mi to takhle víc sedí, protože závod je

o půl kola delší a já jsem spíš vytrvalejší typ sprintera,“ přemítal Bábek.

„Nejpodstatnější změnou je prodloužení o půl kola. Sice se to může zdát marginální záležitost, ale opak je pravdou. Dřív se obvykle rozhodovalo ve dvou útočných vlnách, ale teď dojde spíš ke třem nástupům. Změnila se taktika, a jelikož byl Tomášovou hlavní disciplínou kilometr s pevným startem, dokáže asi těžít z rychlostní vytrvalosti,“ potvrdil názor Klimeš.

Tréninková partáči s Kelemenem

Dosud byl českou jedničkou v keirinu olympionik Pavel Kelemen, který se stal před rokem mistrem Evropy (Tomáš Bábek tehdy skončil šestý). Byl u nás nejlepším a díky dvouletému kvalifikačnímu období měl právo startovat v Riu. Tam neuspěl a teď se na scéně objevil jeho tréninkový kolega, který dokáže také vítězit.

„Tomášovi se podařilo nasměrovat výkonnost na letošní rok a byli jsme domluvení, že dostane šanci po olympiádě. Tu jakseptatí využil. Situace sice může vyvolávat

otazníky, ale start Pavla Kelemen a v Riu byl nezpochybnitelný. Za tím si stojím,“ sdělil kouč sprinterů, který se nechtěl víc pouštět do porovnávání tréninkových partáků.

Ukazuje se, že Bábkovou silnou zbraní je psychika a vyježděnost. „Tomáš ví, jak se připravit a jak ke kterému závodu přistoupit. Bude záležet, jak se mu bude dál dařit. Někdo dozraje dřív, jiný později. U Tomáše to vypadá, že on je druhý případ. Je o pět let starší než Pavel, ale to ho nemusí limitovat,“ podotkl Klimeš.

Před Bábkem se možná otvírá další kariéra. Na jejím konci by mohla být olympiáda v Tokiu. „No, nevím. Tak daleko se zatím nedívám. Je mi už devětadvacet, ale vím, že existuje řada případů, kdy závodníci začali vozit medaile kolem třicítky. Možná jsem podobný případ, a tak mám novou motivaci. Proti dravému mládí se mohu opřít o zkušenosti, ale uvidí se, jak se bude všechno vyvíjet,“ dodal jezdec, jehož další výzvou by mělo být dubnové mistrovství světa. Tam by se měl utkat i s Kelemenem.

Text: Milan Novotný (Deník)
Foto: archiv ASO cyklistiky Dukla Brno

ATLET ROKU

ve znamení osmiček

Na rekordní osmé vítězství dosáhla oštěpařka Barbora Špotáková v anketě Atlet roku a osm bylo také zástupců pražské Dukly ve vyhlašované elitní desítce. Na pomyslných stupních vítězů doplnili světovou rekordmanku druhý tyčkař Jan Kudlička a třetí čtvrtkař Pavel Maslák.

Do letošního roku se Špotáková dělila o primát nejúspěšnější atletky v anketě vyhlašované od roku 1962 se svým bývalým koučem Janem Železným a koulařkou Helenou Fibingerovou. Teď se v počtu triumfů osamostatnila.

Triumf po nelehké sezoně

„To už je opravdu něco výjimečného a krásného. Přejde mi to stejně zvláštní, jako když se řekne, že mám tři medaile ze tří olympiád. Nebo když někdo začne vyjmenovávat, co všechno jsem vyhrála za medaile, také tomu moc nevěřím,“ přiznávala pětatřicetiletá Špotáková, která sezonu odstartovala smolně zlomeným nártem při soustředění na Kanárských ostrovech, ale dokázala se ze zranění zotavit a vybojovat v Riu olympijský bronz.

Svůj první triumf v anketě si připsala před devíti lety po zisku světového zlata

v Ósace. Od té doby nevyhrála anketu jen dvakrát, když vládla Zuzana Hejnová. „Je to důsledek, že to táhnu tak dlouho. Asi se neměním, jsem obklopena stejnými lidmi, vrátila jsem se i k původnímu trenérovi. Zůstávám pořád na svém a nese to ovoce,“ hledala příčiny své dominance svěrenkyne

Rudolfa Černého, která v hlasování expertů získala 1 685 bodů.

Pro Kudličku (1 433 bodů) bylo druhé místo ocenění za životní sezonu s titulem vicemistra Evropy, českým rekordem a čtvrtým místem na halovém mistrovství světa i olympiádě. Maslák (1 222 bodů) si třetí

místo vysloužil především obhajobou titulu halového mistra světa a stříbrem na letním evropském šampionátu.

S novým koučem

Překážkářka Zuzana Hejnová skončila v anketě stejně jako v Riu těsně pod stupni vítězů a při vyhlášení už mohla hodnotit

první týdny pod vedením německého kouče Falka Balzera.

„Cítím se hrozně dobře. Je to změna, nová motivace. Trénink mě zase baví,

věřím, že to bude ku prospěchu,“ pochvalovala si dvojnásobná mistryně světa, která se po uplynulé sezoně rozešla s trenérem Daliborem Kupkou.

Na pátém a šestém místě se seřadili oštěpaři Jakub Vadlejch a Vítězslav Veselý, jejichž kouč Jan Železný počtvrté převzal cenu pro nejlepšího trenéra. Mílař Jakub Holuša bral v anketě sedmé místo, tyčkař Michal Balner se po drobném zranění z přípravy v Tatrách dobelhal na pódium pro deváté místo.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Barbora Špotáková s trenérem Rudolfem Černým

A druhý den jste jela se skupinou Tři sestry křtít album do jihočeských Mydlovar.

To si také vybavuju. Domluvil to manažer Libor Varhaník, často na to vzpomínáme s Mafunou, manažerem Tří sester. Teď už spolu jezdíme na dovolené s dětmi.

Vyhlášení ankety je stále stejné. Je něco, co vám za ty roky utkvělo v paměti?

Nejvíce to, jak mi v roce 2012 zpívaly děti, a já věděla, že jsem těhotná. Ale ještě jsem mlžila a říkala, že budu pokračovat, jak se to do tří měsíců neprozrazuje. Byly v tom hodně emoce.

Zlaté cihličky pro vítěze ankety si skladujete?

Skladuju je v sejfě. Z některých jsem si nechala udělat náušnice. A jak jsou ty

cihly docela velké, pořád je tam dost na dva snubáky, zhruba dvakrát do roka přichází otázka, jestli už se mají tavit. Ještě ten čas nedozrál, ale výhledově se to asi blíží.

Jak jste zahájila přípravu na novou sezonu?

Slyšela jsem Ondru Synka a Jardu Kulhavého, že si dali delší volno. Také jsem měla pocit, že se mi opravdu nechce. Sezona byla fakt náročná, víc psychicky než fyzicky. Vyrázila jsem na soustředění do Jablonce, ale spíš běhat po horách.]

Špotáková: Určitě nebudu nafoukaná

Už osmkrát zaznělo její jméno při vyhlašování Atlety roku jako poslední. Oštěpařka Barbora Špotáková jako jediná česká medailistka z olympiády v Riu završila nelehký rok rekordním triumfem v tradiční anketě.

Věřila jste si na osmý triumf?

Konkurence byla velká, ale věřila jsem, že by to mohlo klapnout a lidé ocení olympiádu, když to byla jediná medaile. Měla jsem i štěstí, někomu zase chybělo, Zuzka Hejnová byla v Riu o kousek čtvrtá. Výtečných atletů je tu mnoho, určitě nebudu nafoukaná, že mám nejvíce výher. Spíš je to důkaz, že můžu vyhrávat i v tomhle věku, a další motiv, proč jít dál.

Co byste ještě chtěla dokázat?

Jedinou motivací pro mě je olympiáda v Tokiu 2020, ostatní závody se s tím nedají

srovnat. Nedávno jsem byla na zevrubné lékařské prohlídce, protože mě už nějaký pátek trápí levá kyčel a bedra, jak se při odhodu zastavujete na jednu stranu. Ale prý to není tak hrozné na to, že jsem šestnáct let na okruhu... To mě taky trochu povzbudilo.

Vybavíte si první vítězství v anketě v roce 2007?

To tu byl ještě Roman Šebrle, do té doby absolutní špička, já ho poprvé sesadila... Tehdy jsem si připadala blbě, moc jsem si to neužila.

Jakub Vadlejch, Jan Železný a Jaroslav Příščák

Rýžovali zlato v Monte Carlu

Skromnost, radost, rozladění a nadšení. Těmito etapami vedla v Monte Carlu cesta duklácké čtyřky s kormidelníkem na klubovém mistrovství světa v příbřežním veslování ke zlatému opojení. Na slavnostním večeru gratulovali tomuto kvintetu k senzačnímu triumfu nejen čeští a zahraniční sportovci i funkcionáři, ale dokonce také osobnosti z Monackého knížectví.

Posádka v sestavě Michal Plocek, Vojtěch Řimák, Adam Štěrbák, Matyáš Klang s kormidelníkem Radkem Šumou se do Monaka vydala se skromným přáním postoupit z rozjížděky do dvaadvacetičlenného finále. V tomto složení se před šampionátem sešli poprvé, takže „velké oči“ neměli. Mezi více než šedesáti loděmi s řadou špičkových veslařů se jim šance na přední umístění nedávaly. „Zvláště Italové a Francouzi, ale také pořadatelé šampionátu vyslali na trať dlouhou šest kilometrů hned několik lodí a určitě věřili v přední umístění,“ vrací se Plocek k situaci před startovním výstřelem.

Rozjížděka se duklákům vydařila, dosáhli v ní nejlepšího času a byli tedy přesvědčeni,

že nečekaným vítězstvím si zajistili postup do vysněného finále. Jenže radost netrvala našim veslařům dlouho. Podle rozhodčích se na startu ulili, byli potrestáni penalizací dvou minut a pád na deváté místo znamenal vyřazení. Rozladění bylo samozřejmě obrovské, protože všichni cítili křivdu.

„Penalizace byla neoprávněná. Při startu jsme sice byli trochu vpředu, ale veslovat jsme začali až po pěti či šesti jiných posádkách. Za této velice nepříjemné situace však trenér Michal Vavroušek s manželkou nerezignovali a podali protest proti nesprávnému rozhodnutí. A doslova za pět minut dvanáct se jim ho podařilo obhájit,“ líčí Klang dramatické chvíle. „Organizátoři

se dopustili chyby, že v průběhu závodu nás o penalizaci neinformovali, což je jejich

povinnost. A trochu nám pomohli i Němci, kteří prohlásili, že od startu vyjeli před námi, takže o nějaké ulití nešlo,“ doplňuje ho Plocek.

Takže ve finále naše posádka nechyběla. A nejen to, do poloviny trati sváděla vyrovnaný souboj se skvělými Italy, ale pak už to byla její spanilá jízda až do cíle. Dukláci se tak dočkali pohádkového konce se zlatou odměnou. Navíc byli jediní ze všech finalistů z vnitrozemí. „Bylo to ne-skutečné, nezapomenutelné. Měli jsme nesmírnou radost, že se nám podařilo to, co nikdo nečekal,“ vypráví Plocek. „Stal jsem se poprvé mistrem světa, takže něco úžasného. V porovnání s klasickým veslováním je toto příbřežní nepřehlednější, soupeři mohou kormidlovat podle libosti a navíc není žádným překvapením, když vás vlna zastaví nebo posune úplně někam jinam. Moc záleží na kormidelníkovi, který loď musí řídit,“ vysvětluje Klang. „Jízda mezi mořskými vlnami je specifická tím, že kluci přede mnou mají dvě vesla a já kormidluji nohama. Velmi náročné je sledování bóje,“ doplňuje ho s úsměvem Šuma, rovněž poprvé korunovaný mistr světa. „Uvidíme, co bude za rok, ale bylo by báječné být znovu na startu tohoto šampionátu,“ uzavírá Plocek své ohlédnutí za rýžováním zlata v Monte Carlu.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Barbora Kamrlová

BĚŽKAŘI pod armádou

Významná organizační změna zasáhla do fungování reprezentačního týmu běhů na lyžích. Od nové sezony se o zabezpečení všech závodníků stará armáda. V družstvu se mísí nadějní mladíci se zkušenými borci, v čele s Lukášem Bauerem, který se touto zimou hodlá s reprezentací definitivně rozloučit.

S roztržštěností běžecského týmu je konec.

„Během léta jsme se dohodli s resorty, že běžecské lyžování bude od nadcházející sezony spadat kompletně pod resort obrany,“ potvrzuje sportovní ředitel běžkařského úseku Lukáš Sacher. „Je to pro nás dobrá zpráva, můžeme tvořit jeden kompaktní tým a ušetřit prostředky.“

Zatímco opory mužského týmu dlouhodobě závodí za libereckou Duklu, jedná se o velký impuls pro budoucnost ženského reprezentačního družstva, které ještě před několika lety v podstatě neexistovalo.

Teď sice novému reprezentačnímu trenérovi Radimu Dudovi sice chybí Eva

Vrabcová-Nývlťová, která si dala lyžařskou pauzu ve prospěch atletické kariéry. Má ale k dispozici jedničku Petru Novákovou a také Kateřinu Smutnou, svou životní partnerku, s níž se spolu po dvanáctiletém působení v Rakousku vrátili do Česka. Tým pak doplňuje sestava mladých závodnic.

„Naším hlavním cílem pro sezonu bylo postavit opět po několika letech kvalitní štafetu. Myslím, že máme docela dobře nakročeno k tomu, abychom se ve světě umísťovali do osmého místa ve štafetových závodech,“ uvedl Duda. „Cílem je bojovat na mistrovství světa o první šestku. Máme pět děvčat, z kterých můžeme postavit docela slušnou štafetu.“

V mužské reprezentaci nadále zůstává trojnásobný olympijský medailista Lukáš Bauer, který se měl podle svých původních plánů už letos věnovat výhradně svému maratonskému týmu v sérii Ski Classics. Loňská sezona plná zranění ho ale motivovala k ještě jedné zimě ve službě pro národní tým.

„Cílem je mistrovství světa v Lahti, konkrétně patnáct kilometrů klasicky. Upřímně, dál už nekoukám. Zatím moje předsevzetí je, že letošní sezona je poslední reprezentační,“ říká Bauer s tím, že ani vyhlídka blížící se olympiády v korejském Pchjongčchanu jeho rozhodnutí nezmění.

„Opravdu do sezony vstupuju s tím, že bude poslední. Korea možná ano, ale na tribuně...“

Bauer se na úvod sezony Světového poháru zúčastnil závodu na 15 kilometrů klasicky ve finském Kuusamu, kde vybojoval dva body za devěťadvacáté místo. Do mistrovství světa se chce zúčastnit ještě prosincových závodů v La Clusaz, skiatlonu a štafety.

„Letos jsme se už na jaře domluvili, že chci na mistrovství světa startovat ve štafetě, že pro to udělám, co budu moci. A proto je potřeba svoji sílu ukázat v závodech Světového poháru. Domluvili jsme se s reprezentačním trenérem na prosincovém termínu. Proto jedu do La Clusaz,“ vysvětluje Bauer.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Samková: útok na medaili i glóbus

Doma má olympijské zlato, tento úspěch už Eva Samková těžko překoná. Lákadel v kolotoči snowboardkrosových závodů je ale pro triadvacetiletou rodačku z Vrchlabí stále spousta. A tak se před novou sezonou, která by pro ni měla začít 18. prosince v Montafonu, nebojí ohlásit útok na nejvyšší mety.

Pátá, sedmá, šestá. Taková jsou umístění Samkové na světových šampionátech. Šanci na vylepšení bilance dostane v březnu ve španělské Sieře Nevadě. „Zatím se mi na šampionátech nezadařilo, chtěla bych se zlepšit a poprat o bednu,“ neskrývá svěrenkyně trenérů Marka Jelínka a Jakuba Flejšara.

Neméně důležitá pro ni ale bude stabilita výkonnosti během celé sezony. Minulou zimu bojovala do posledního závodu o vítězství v celkovém hodnocení Světového poháru s Michelou Maioliovou, i vinou zdravotních problémů Samkové během sezony měla navrch Italka. Nový ročník SP už by česká snowboardistka ráda končila s malým křišťálovým glóblem v náručí.

„Chtěla bych být první. Když už jsem byla druhá, bylo by divné, kdybych chtěla být horší,“ usmívá se Samková. „Světový pohár je pro mě zajímavý seriál, který ukáže, kdo jak jezdí po celou sezonu,“ vypráví.

S opraveným ramenem

Základem úspěchu je zdraví, Samková si přes svůj mladý věk prošla už řadou zranění. Pádům a kolizím se mnohdy předejít nedá, ale jeden dlouhodobý problém se rozhodla vyřešit hned po uplynulé sezoně.

Na začátku dubna absolvovala operaci ramene, které jí opakovaně vyskakovalo. „Věděla jsem už od prosince, že na operaci půjdu. Dalo se s tím jezdit, ale bylo by zbytečné pořád řešit nějaké problémy,“ vysvětluje Samková.

Doktoři jí do levého ramene voperovali drobné vstřebatelné skoby. „Většinou jde člověk na operaci kvůli přetřhaným vazům, ale já je měla tak volné, že v podstatě ani nešly přetřhat. Spíš mi to stahovali, dělali takový val, přes který by kloub neměl vyskakovat,“ popisuje zákrok. „A pocitově je to určitě lepší,“ pochvaluje si.

Strašákem anatomie

Start přípravy na zimní sezonu tak měla mírně opožděný, přesto Samková v létě nezahálela. Na dovolenou vyrazila do Norska, které během tří týdnů procestovala v obytném voze. Hodně času jí zabralo také studium na FTVS.

„Na začátku září to bylo psychické trauma,“ oklepe se při vzpomínce na zkoušky. „Na závěr jsem si nechala anatomii. Sice byla za tři, ale hlavně, že ji mám. Už nejsem zvyklá se moc učit, byla to dramatické. Teda hlavně já jsem byla dramatická,“ přiznává s úsměvem.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Šťastná šestka

Léto uprostřed olympijského cyklu posílilo český skok na lyžích novou krví. Reprezentačnímu týmu pod vedením rakouského trenéra Richarda Schallerta se podařilo pro start zimy vybojovat kvótu šesti závodníků do Světového poháru, navíc se prosadilo několik mladých borců.

Lukáš Hlava, Jakub Janda a Jan Matura

Vojtěch Štursa, František Holík, Tomáš Vančura a Viktor Polášek

V první polovině září zažili příznivci českých skoků na lyžích malé Vánoce. V ruském Čajkovském zažili skvělý víkend jednadvacetiletý Vojtěch Štursa a o rok mladší Tomáš Vančura. Oba se v soutěžích Grand Prix dvakrát vešli do desítky, Vančura se v druhém závodě vyšvihl na druhé místo, Štursa skončil třetí.

Pro český tým, který je většinou složený ze závodníků liberecké Dukly, to byl důkaz dlouho očekávaného oživení. Štursa už se před pěti lety krátce objevil ve Světovém poháru. Vančura si udělal jméno v minulé sezoně dalekými pokusy na světovém šampionátu v letech na lyžích v Kulmu, kde se dostal do finálové třicítky.

Svými výkony v letním Grand Prix oba pomohli českému týmu dosáhnout na kvótu šesti závodníků na startu sezony Světového poháru.

„Myslím si, že to určitě pomůže, ale i kdybychom měli kvótu čtyři, Tomáš Vančura by jezdil i tak. Klobouk dolů, co za ten rok udělal, a snad něco uděláme i v týmech,“ plánoval před sezonou český lídr Roman Koudelka. „Vančura má na to skákat pravidelně kolem desátého místa. I pro mě

je dobré, když se s ním porovnávám. Víím, že skáče dobře a můžeme se tahat nahoru.“

Z reprezentačního týmu po minulé sezoně odešel jeden z trenérů Michal Doležal, který se zároveň stal o šití kombinéz.

Ve funkci partáka šéftrenéra Richarda Schallerta nahradil Doležala Jakub Jiroutek, jenž převzal přípravu zkušenější části týmu kromě Koudelky, který se spolu s mladými nadějemi v čele, Vančurou a Štursou, nadále připravuje pod Schallertovým dohledem. Na říjnovém mistrovství republiky skončili za vítězným Koudelkou na dalších místech závodníci Dukly – Matura, Janda, Vančura, Štursa, Hlava a Polášek.

V závěru podzimu reprezentanti absolvovali tréninkový kemp v Oberstdorfu, kde skákali na můstku a pracovali také na kondičce na suchu. Těsně před odletem k prvním závodům Světového poháru do finské Ruky pak využili zasněženého malého můstku v norském Lillehammeru.

„Sečteno a podtrženo, můžeme být s výsledky spokojeni. Cíle, které jsme si dali, jsme splnili, navýšila se kvóta na zimu,“ pochvaloval si Schallert skokanské léto. „Chceme se do budoucna také zaměřit

na vybavení a materiál. Jsme na správné cestě a jsem k zimní sezoně optimistický.“

Vedení skokanského úseku doufá, že tým potvrdí vzestup především na světovém šampionátu v Lahti.

„Díky nastupující mladé generaci jsme v tomto směru optimističtí, neboť se objevují nová jména – Vančura, Štursa, Polášek,“ pochvaloval si sportovní ředitel úseku Rostislav Jozífek. „Z mé strany jako sportovního ředitele a vedení úseku je pro trenéra Schallerta stanoven zcela jasný cíl, kterým je medaile z MS či OH. Má na to tři příležitosti, MS v Lahti, MS v letech v Oberstdorfu, OH v Koreji.“

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Hledají cestu k elitě

Z dukláckých alpských lyžařů na sebe na začátku sezony nejvíc upozornili zkušený Kryštof Krýzl, ale také Ester Ledecká, která bude stejně jako v minulých letech bojovat o medailové pozice ve snowboardových soutěžích. Po loňských prvních startech mezi lyžařskou elitou však chce vozit body i z nejtěžších lyžařských svahů.

Nadšený Krýzl

Kryštof Krýzl skončil v závodech Světového poháru ve finském Levi na 15. místě, což je ve slalomu třetí nejlepší výsledek v jeho kariéře. Maximem mu zůstala 12. příčka z roku 2012 a jednou byl ještě třináctý. V Levi bylo na startu 85 závodníků a Krýzl dosáhl v prvním kole dvanáctého času. Ve druhé jízdě si po drobných chybách trochu pohoršil, nicméně téměř na všechny soupeře v popředí měl jen malou ztrátu. Například od stříbrného Rakušana Matta ho dělilo jen 81 setin vteřiny.

„Mohu bez nejmenší nadsázky říci, že po tomto výsledku jsem doslova

nadšený. Podařilo se mi vrátit se do absolutní špičky a potvrdil jsem si, že i při našich podmínkách mohu podávat kvalitní výkony. Přiznávám, že slalomu jsem se poslední dva roky hodně věnoval a věřím, že se ještě vylepším,“ radoval se duklácký lyžař.

V Levi bodoval už před dvěma lety, kdy skončil pětadvacátý, což mu na startu druhé jízdy v hlavě zůstalo. „Byl jsem nervózní. Cítil jsem, že mohu bojovat o přední příčky, možná i o stupně vítězů, ale zároveň jsem chtěl dojet do cíle a nevypadnout. Proto také byla moje jízda trochu opatrnější. Když mě v létě zranění kotníku vyřadilo

Ester Ledecká

na dva měsíce z přípravy, tak bych si vysvědčení z Levi neuměl ani představit,“ dodal Krýzl.

Spokojená Ledecká

Ester Ledecká bude sice bojovat o medaile ve snowboardu, ale po výborné letní přípravě chce na sebe opět upozornit také na lyžařských svazích. „Velice užitečný byl především měsíční pobyt v Chile, kde

jsem pod vedením rozšířeného lyžařského týmu pilovala formu na sněhu. Měla jsem také možnost testovat skvělé lyže od rakouské firmy. Dostali jsme na výběr hodně párů ze skvělého materiálu. Myslím, že už mám jasno. Navíc jsem se zúčastnila devíti výborně zorganizovaných závodů

a v osmi z nich zvítězila. Musím však přiznat, že měly spíš přátelskou podobu,“ usmívá se Ester.

Novinkou letošní lyžařské sezony jsou nové kombinézy, ke kterým má Ledecká úzký vztah. „Navrhoval je můj bratr Jonáš. Mohu říci, že překonaly mé představy. Jsem moc ráda, že po loňském vydařeném kompletu na snowboard jsou doslova úžasné i pro lyže. Od návrhu přes design, kvalitu materiálu a vyhotovení

Kryštof Krýzl

– vše je na špičkové úrovni. Podobné prý bude mít maximálně pouze pět elitních lyžařek,“ zdůrazňuje s výrazným pocitem spokojenosti.

První závod Světového poháru v alpském lyžování byl na programu v prvních prosincových dnech v Kanadě a další dva,

kterých se chce zúčastnit, jsou v lednu. „Ráda bych si v nich otevřela dveře k účasti na únorovém mistrovství světa ve Svatém Mořici. Především však chci zase krůček po krůčku plynule postupovat nahoru a častěji skončit v elitní třicítce,“ dodává téměř „novopečená“ lyžařka...

Kryštof Krýzl

Obojživelnice

Ester Ledecká patří v českém sportovním světě svojí obojživelností mezi vzácné výjimky, ale v začínající sezoně bude o stupně vítězů bojovat jen ve snowboardových soutěžích, v nichž už dosáhla několika významných úspěchů. Po dvou titulech juniorské mistryně světa se v roce 2015 už v kategorii žen radovala ze zlaté medaile v paralelním slalomu na světovém šampionátu v rakouském Kreischbergu. Letos se pak podle výsledků tradiční ankety stala poprvé Královnou bílé stopy. Její bratr Jonáš o ní tvrdí, že je napůl člověk a napůl robot.

V kterém z vašich dvou sportů se cítíte líp?

Na suché zemi mě láká snowboard, na sněhu pak lyžování. Na obojí jsem letos dost dobře připravena. V tréninku jsem udělala maximum, takže věřím, že to také přinese očekávané ovoce.

Byla to tedy náročná příprava pro nadcházející zimní sezonu?

Určitě, ale zároveň mohu bez nadsázky říci, že byla přímo fantastická. Pod řeckým sluncem jsem se věnovala už tradičně windsurfingu a nově také kickboxu. Velice příjemný pak byl měsíční pobyt v Chile. Mimo jiné i proto, že tam začínalo jaro, které zvláště na sněhu, mám moc ráda. Byli jsme tam sice trochu odříznuti od světa, ale nevadilo mi to. Vyhovovaly mně hlavně doslova senzační podmínky k trénování.

Když už jsme u obou vašich oblíbených sportů, neuvažovala jste někdy, že zkusíte také běžecské lyžování?

Snowboard i lyžování mě už řadu let baví, snažím se vymyslet něco nového a chci se prosazovat v obou Světových pohárech. Pokud jde o běžky, tak o těch jsem nikdy neuvažovala, a to z jednoho důvodu: jejich trať vede často do kopce, což není moje oblíbená parketa.

Jaký jste měla program po návratu do Evropy?

Opět ke spokojenosti jsem se s novým týmem začala připravovat na snowboardovou sezonu. Využila jsem nabídku bývalého mistra světa Sigiho Grabnera, který založil tým SG Pro Team, přivedl italského trenéra Pramohlara a sám zůstal v pozici druhého kouče. Trénuji společně s muži a celkovou atmosféru si mohu jen pochvalovat. Jen se ještě musím zdokonalit v němčině, abych správně vyjadřovala své připomínky. (smích)

Předběžný program prozrazuje, že během čtyř měsíců vás čeká kromě tří lyžařských závodů šest vystoupení ve snowboardu a nejméně jeden světový šampionát. S cestováním dohromady to asi nebude jednoduché ke zvládnutí...

Je toho opravdu dost, ale jsem závodní typ a nic nechci vynechat. Zajímavá bude pro mě i pestrost těchto startů, ať jde o místa konání či disciplíny v alpském lyžování a ve snowboardu. Po náročné přípravě by to mělo moje tělo vydržet. Ostatně o to se musí postarat můj fyzioterapeut Jakub Marek.

A jaký máte snowboardový cíl pro letošní sezonu?

Obhájit prvenství ve Světovém poháru, jehož první dva závody se pojedou v polovině prosince v Itálii. Další pak následují od ledna do března ve Slovinsku, Rusku, Turecku a Německu. V polovině března bych se ráda prosadila na světovém šampionátu v Sieře Nevadě.

Portykův nástup

Juniorská léta opustil Tomáš Portyk s vysněným titulem světového šampiona a v další sezoně ho čeká už jen boj s dospělou elitou. Dvacetiletý borec vstupuje do zimy jako lídr české severské kombinace, i kvůli tomu, že zkušeného Miroslava Dvořáka v létě opět trápily zdravotní problémy.

Mládežnická léta nechal Tomáš Portyk za sebou.

„Trošku mě to mrzí, na druhou stranu jsem rád. Závodů v juniorské kategorii bylo hodně. Jsem rád, že jsem to takhle zakončil a můžu se připravovat na světák,“ říká Portyk. „Už vím, jak to tam všechno chodí. Jsem rád, že je tahle etapa za mnou a že jsem juniorskou kategorii mohl zakončit zlatou medailí. Doufám, že na seniorské mistrovství nepojedu jenom, že bych si chtěl zazávodit.“

I tohle léto Portyk přesvědčoval o své skokanské jistotě. Stále ale musí pracovat na své výkonnosti v běžecké stopě.

„Na začátku sezony, když začala letní příprava, jezdili jsme větší objemy. Mám víc kilometrů na kolečkových lyžích i na lyžích. Na podzim jsme jeli víc do rychlosti. Ukázalo se, že nějaké pokroky tam jsou,“ pochvaluje si Portyk. „Asi to nebude z roku na rok, ale postupně. Já doufám, že teď v zimě to bude zase lepší a příští rok zas.“

V létě si Portyk vylepšil osobní maximum v Grand Prix na umělé hmotě, když skončil v Oberwiesenthalu pátý. V celkovém pořadí seriálu uhájil desáté místo. Na Ještědu také obhájil titul mistra republiky, vyhrál před Miroslavem Dvořákem a Ondřejem Pažoutem.

„Mám za cíl od prvního závodu hlavně stabilně skákat jako minulý rok. I když mi to nešlo, byl jsem schopen skákat do patnácti. Forma roste skokansky nahoru, je to dobré,“ pochvaloval si Portyk před odletem na sever, kde o posledním listopadovém výkonu ve finském Kuusamu začala sezona

Světového poháru. „Když dobře skočím, můžu i dobře běžet. Budu stavět na tom udržet skokanskou formu a běžecká snad poroste...“

Český tým se na první závody připravoval na prvním sněhu ve finském Rovaniemi. Tam odcestovalo kompletní mužstvo – Miroslav Dvořák, Tomáš Portyk, Lukáš Daněk, Ondřej Pažout, Jan Vytrval a Martin Zeman. Byla to významná změna proti minulému roku, kdy zbyl v národním týmu z různých důvodů sám Portyk.

„Loni jsem na severu začínal sám, to vůbec nebylo příjemné. Ještě se mi to tam nepovedlo, byl jsem zklamaný. Teď budu myslet na úplně jiné myšlenky, budou tam kluci, bude to víc v pohodě,“ těšil se Portyk před odletem.

Dlouholetý lídr týmu Miroslav Dvořák měl smůlu už loni, v létě musel přerušit přípravu kvůli mononukleóze a potíže se mu nevyhnuly ani letos.

„Mirka Dvořáka letos pronásledují nejruznější neduhy. V květnu dostal do achilovky zánět, v létě chytil virózu i neštovice a nakonec si podvrtnul kotník. Musel vynechat celou jednu přípravu v lyžařském tunelu v Oberhofu kvůli zánětu v ruce,“ popisoval reprezentační trenér Vladimír Šmíd. Vrcholem sezony bude pro české sdružené světový šampionát v Lahti, trenéři ale zároveň budou dohlížet na vývoj mladých závodníků.

„Naši talentovaní junioři sice udělali velký výkonnostní vzestup, ale na to, aby se výrazněji prosadili mezi seniory, jsou ještě přece jen mladí. Měli by hlavně sbírat zkušenosti a připravit se co nejlépe na světový juniorský šampionát v americkém Park City,“ říká Šmíd.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Skikrosařky mají vysoké cíle

Andrea Zemanová a Nikol Kučerová

Nejlepší české skikrosařky Andrea Zemanová a Nikol Kučerová musely v letních měsících řešit menší či větší zdravotní problémy, ale do nové sezony vstupují obě duklačky plné optimismu a s přáním dalšího zlepšení loňských výsledků. Dobře si uvědomují důležitost letošní předolympijské sezony, v níž by jim úspěšná vystoupení třeba pootevřela dveře na zimní olympijské hry do Koreje.

Jak jste spokojené s přípravou na začínající sezonu?

Zemanová: Byla dost náročná, po odpočinku u moře byl můj program dost nabitý. Obsahoval dva tréninky denně v lyžařské hale a několik soustředění na italských ledovcích. Nelíbilo se to mému kolenu, takže jsem ho musela léčit klidem. Snad už je v pořádku. Jinak druhým rokem jsem v německém týmu a nemohu si na nic stěžovat.

Kučerová: V červnu se ozval meniskus a v září jsem musela jít na operaci žil, což moji přípravu částečně ovlivnilo. Několik týdnů, většinou v Rakousku, však trénuji naplno. Už v srpnu jsem se ve dvou termínech připravovala na sněhu ve Francii, což bylo velice užitečné.

Šest závodů Světového poháru je na programu už v prosinci. S jakými představami do nich vstupujete?

Zemanová: S plnou odpovědností, protože v nich zřejmě bude ve hře i nominace na olympijské hry. Nebude snadné v krátkém čase je dobře zvládnout, navíc jeden z nich má být noční. Přesto nechci žádný vynechat.

Kučerová: Je to doslova brutální program, vždyť čtyři závody jsou jen během

dvou týdnů. Zdravotně už jsem v pořádku, takže věřím, že je všechny absolvuji v pohodě a dosáhnu v nich také dobrých výsledků.

Co všechno chcete v letošní sezoně zvládnout?

Zemanová: Je předolympijská, takže svým způsobem generálkou na olympijské hry. Před Soči jsem měla za sebou snad jen pět skikrosových závodů. V roce 2018 v Koreji by měla být na startu úplně jiná Zemanová. Získané zkušenosti z letošních soubojů se světovou špičkou se určitě pozitivně projeví.

Kučerová: Také si uvědomuji, že olympiáda už se začíná skloňovat ve všech pádech a snad právě proto se chci plně soustředit na zvládnutí velice náročného programu, který mě v letošní sezoně čeká. Jednoduché totiž nebude ani cestování. Do Švýcarska, Rakouska či Itálie sice není daleko, ale například jeden ze závodů Světového poháru je v Kanadě a mě navíc ještě čeká univerziáda v Kazachstánu.

A můžete prozradit vaše sportovní záměry?

Zemanová: Mým přáním je samozřejmě zlepšit loňský účet, který v závěrečném

hodnocení Světového poháru prozrazuje až 19. místo. Nechci se vymlouvat, ale když jsem si zlomila tři žebra, tak následovala nucená přestávka a při neúčasti v několika závodech jsem spadla až na dno druhé desítky startujících. Také v letošní sezoně bude pochopitelně záležet hlavně na zdravotním stavu. Pokud budu fit, tak za dobré lze považovat každé umístění v elitní desítce. Spokojena budu pochopitelně i s lepší pozicí a ráda bych zase poznala radost na stupních vítězů. Vždyť v předloňské sezoně už se mi to ve švédském Aare druhým místem v závodě Světového poháru podařilo. Prozrazuji tyto vyšší cíle proto, že každou jízdu se cítím jistější.

Kučerová: Pokud jde o závody Světového poháru, kterých je dvanáct, tak ideální by bylo každé umístění mezi deseti nejlepšími. Na mistrovství světa jsem loni skončila šestá a vůbec bych se nezlobila, kdybych našla nějakou vyšší příčku. A v případě univerziády nemohu myslet na nic jiného než na obhajobu titulu.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Pošík se učil u mistra Mašity

V historii motocyklových olympiád, jak je přezdívána Šestidenní motocyklová soutěž – enduro, patří Čechoslováci k nejúspěšnějším zemím. Patnáctkrát vyhráli Světovou, dříve Mezinárodní trofej, sedmnáctkrát Stříbrnou vázu, k tomu patří i tři desítky umístění na bedně.

Během nejslavnějšího období sedmdesátých let, ale i v těch dalších, u toho byli vždy dukláci. Jména jako Květoslav Mašita, Josef Fojtík, Jaroslav Bříza anebo také Jiří Pošík psala historii. Po uzavření motocyklové kapitoly v Dukle, ale i dalších klubech, upadla nejúspěšnější motocyklová disciplína do bídy a téměř zapomnění. Nebyla jezdecká základna, chyběly špičkové stroje, vše se dělalo, jak se říká, na koleně. Na lepší časy se zabýsklo až letos. Čtyřlenný Trophy Team vybojoval ve Španělsku třetí místo. Na stupně vítězů se Češi dostali po pětadvaceti letech. Tým táhl jediný duklák Patrik Markvart a šéfoval mu Jiří Pošík, pamětník největší slávy dukláckého endura...

Nejkrásnější bylo Švédsko

„Do pražské Dukly jsem se dostal až na druhý pokus. Ztratil se můj povolávací rozkaz, tak jsem vojnu strávil v Rudé hvězdě, ale hned po odchodu do civilu jsem vyměnil jednu uniformu za druhou. V té době už sice nejedli Fojtík nebo Bříza, ale mým

velkým učitelem byl mnohonásobný světový šampion a šestinásobný vítěz Šestidenní Květy Mašity. V domácím mistráku jsme spolu jezdili ve dvojici a to byla největší škola. Samozřejmě mi dal spoustu cenných rad i v tréninku a kdykoliv jsem se na něj obrátil,“ zavzpomínal Jiří Pošík.

Jako mladý začínal na stopětadvacitce, později přešel na třístapadesátku, ale jeho doménou byla třída pětistovek.

Startoval na jedenácti Šestidenních, z toho šestkrát v Trophy Teamu. „Samozřejmě nejkrásnější vzpomínky mám na Švédsko 1978, kde jsme vyhráli. Čtyřlenný jsme pak skončili druhí. Závodil jsem i ve Stříbrné váze a za klubový tým Dukly. Byly to nádherné roky ve skvělé partě. Dukla tehdy vládla domácí motocyklové scéně, i světové,“ vyprávěl Pošík.

V polovině osmdesátých let předsedal na rallye. „S motocykly jsem skončil, potřeboval jsem dodělat školu. Vedle motocyklistů ale byla dílna automobilových jezdců. Vláda Hubáček byl se svým Renaultem Alpine nedostižný. Chodil jsem se na něj koukat a později jsem usedl do auta. Jezdil jsem hlavně s renaulty,“ říkal dvojnásobný mistr republiky v rallye.

Vrátit slávu dukláků za řídítky

K motorkám se vrátil díky synovi Jiřímu, ale poté, co se vážně zranil, na enduro skoro zapomněl. „Až když to Jirka po dostudování znovu zkoušel, vrátil jsem se. V roce 2008 mě na Autoklubu ČR požádali, jestli bych nezaskočil u endura. Váhal jsem, ale stará láska nerezaví, tak zaskakuji pořád,“ usmíval se manažer bronzového týmu z letošní Šestidenní, který trenérské a manažerské zkušenosti sbíral ještě u legendárního kouče Otakara Chasáka.

„Bohužel dneska je problém dát dohromady čtyřlenný tým. Chybí systém, kdy kluci chodili na vojnu do menších Dukel a odtud do velké pražské. Dneska jsou roztroušení po celé republice, při tom bych je potřeboval mít nejlépe denně spolu, jenže oni jsou amatéři, chodí do zaměstnání. Jsem vděčný, že se Dukla ujala nejlepšího z nich Patrika Markvarta a po pětadvaceti letech má zase soutěžáka. Však jí to juniorský mistr Evropy vrací výsledky. Věřím, že by mohla vzít i další a stará sláva dukláckých soutěžáků by se časem vrátila,“ netajil Jiří Pošík svoje přání.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: archiv ASC DUKLA a Ivana Roháčková

Prožil jsem sezonu snů

Po pětadvaceti letech má Dukla zase motocyklového soutěžního jezdce. A vybrala si dobře. Dvaadvacetiletý Patrik Markvart jí přinesl krásnou sbírku medailí. Titul juniorského mistra Evropy v enduru, stříbro z týmové soutěže a bronz ze seniorské Šestidenní v soutěži Trophy Teamů. Češi stáli na bedně na motocyklové olympiádě, jak se Šestidenní říká, po dlouhých dvaadvaceti letech.

Byla to vaše sezona snů?

Přesně tak. O něčem takovém jsem snil. V této sezoně jsem si přivezl tři medaile a zkoušel si i mistrovství světa. Jsem moc spokojený.

Která ze tří medailí je nejceněnější?

To se dá těžko říct. Samozřejmě velkou váhu má titul mistra Evropy. Loni jsem byl třetí, předloni druhý, zlato se povedlo na třetí pokus. Velmi si cením i bronz ze Šestidenní, tam jedete s absolutní světovou špičkou. My jsme jeli s Jaromírem Romančíkem, Jirkou Hádkem a Ondrou Helmichem rychle, ale na jistotu. A vyšlo to.

Manažer Trophy Teamu Jiří Pošík zažil ještě období, kdy československé týmy vyhrávaly. Vyprávějte nám o tom a o hvězdách, jakými byli Květoslav Mašita, Josef Fojtík a další?

Vypráví nám o tom pravidelně, ale to se neomrzí, pro nás jsou tyhle příběhy velkou

motivací. Nikdy jsem ty mistry neviděl jet naživo, ale z vyprávění je znám dokonale. Jiří Pošík náš závod na Šestidenní ohromně prožíval, dělal pro nás maximum. A když jsme skončili třetí, neubránil se slzám.

Zmínili jste absolutní světovou špičku. Jak jste na tom ve srovnání s ní?

Na Šestidenní jsem si porovnával časy s pravidelnými účastníky světového šampionátu a držel jsem se kolem desítky. Když zapršelo, tak jsem byl i kolem třetího místa. To je fantastické. Chtěl bych jezdit světový šampionát pravidelně. Věřím, že na něj mám.

Před útokem na titul juniorského mistra Evropy jste ale zažil šok. Co se stalo?

V noci nám před závodem ukradli dávku s motorkama i veškerým závodním oblečením a vybavením. V tu chvíli jsem viděl boj o titul jako ztracený. Reakce manažerů byla ale blesková. V noci nám přivezli nové stroje, tedy spíš starší, mně motorku ze Šestidenní. Do rána se na nich makalo. Jel jsem ve vypůjčeném oblečení, se strojem, který měl to nejlepší v sezoně za sebou. Celé první kolo jsem měl v hlavě, co se stalo a jestli motorka vydrží. Jediná výhoda byla, že jsem ji znal. Nakonec to vyšlo parádně.

Našly se ukradené stroje?

Vůbec nic se nenašlo, ale s tím už jsem se srovnal.

Letos vás vzala pod křídla Dukla. Po pětadvaceti letech jste nový soutěžák. Co pro vás tohle spojení znamená?

Strašně moc. Mám všestrannou podporu, vůbec nejde jen o peníze, ale například o lékařské zabezpečení. Moc si toho vážím.

Už jste začal přípravu na novou sezonu?

Zatím ne. V listopadu jsem se podrobil operaci. V nemocnici mi vyndali kovovou destičku z klíční kosti. Loni jsem si po jednom pádu rozdrtil klíček, muselo se to nastavit, kus kosti chyběl. Rok trvalo, než dorostl. Teď už jsem v pořádku, ale musel jsem nějaký čas odpočívat, aby se dalo tělo do pořádku. S tréninkem jsem začal zvolna, hlavně s fyzikou, ale postupně to jde nahoru. Výzvy, které mám před sebou, jsou velice lákavé. A já je chci splnit.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

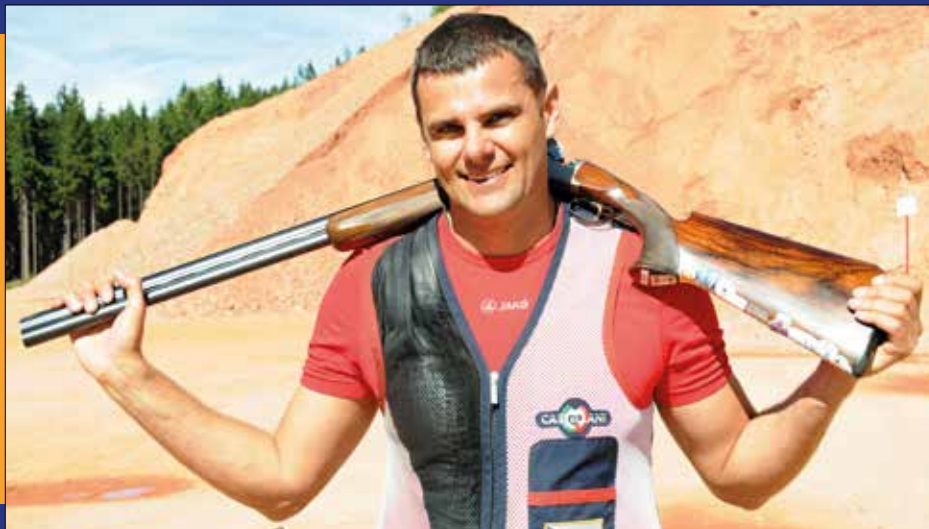

Jaroslav Přisťák, Jiří Pošík, Patrik Markvart a Jan Kinkor

Kostelecký už testuje novou brokovnici

Jednačtyřicetiletý střelec v brokové disciplíně trap David Kostelecký z královéhradecké Dukly už myslí na olympijské Tokio. Po čtvrtém místě v Riu už začal s přípravou. Prvním krokem je nová a speciálně jemu na míru vyrobená brokovnice Perazzi.

Vrátím se ještě k olympijské sezóně, v níž bylo vrcholem čtvrté místo v Riu. Berete ji jako úspěšnou, nebo neúspěšnou?

Určitě za úspěšnou. Vlastně jsem ji celou obětoval Riu, kde byla střelnice, která mi vyloženě neseděla. Abych na ní uspěl co nejlépe, musel jsem změnit spoustu věcí a výsledkově to odnesly ostatní závody. Byla to pro mne určitě velká škola. Samozřejmě pořád mě trochu mrzí čtvrté místo, o medaili jsem přišel až v rozstřelu, ale vím, že jsem pro úspěch udělal opravdu maximum. Na druhou stranu, spousta sportovců by tu bramborovou medaili brala. Člověk se nejvíc poučí z proher, když dostanete přes hubu, je to svým způsobem to nejlepší, co se vám mohlo stát. Poznáte i lidi... Když vyhrájete, máte medaili, fajn pocit a všichni vás plácají po zádech, jak jste dobří. Ale jinak vám to nedá nic pro další vývoj a ponaučení.

Po návratu z Ria jste dostal novou, speciálně pro vás vyrobenou brokovnici Perazzi. Jak se vám s ní střílí?

Zatím velmi dobře. Vypadá prakticky stejně jako ta předchozí, ale je jinak váhově vybalancovaná. Na to si zvykám. Byl jsem několik dní v Itálii, kde jsme řešili detaily, které jsou ale při střelbě velice důležité. Odstřílel jsem toho strašně moc, abychom toho vychytali co nejvíce. Po té náročné sezóně jsem vyždímáný, cedil jsem krev. Technikovi z továrny jsem řekl, co je třeba upravit, což on udělal, je to věda, někdy i zahalená tajemstvím, a pak jsem střílel dál. Ale mám klid a mohu začít střílet zase až někdy v lednu či únoru. I tak to bude chtít nějaký čas na sžívání, ladění, tedy spoustu ran, abych

mohl říct, že flintu, s níž jsem vyhrál olympiádu [2008], definitivně odkládám.

Pokud si vzpomínám, už jste ji jednou odložil...

Tehdy jsem dostal úplně jinou brokovnici s odlišnou technologií, než na jakou jsem si za ty roky zvykl. Vyžadovala odlišný způsob střelby. U nás starších střelců je problém jakákoliv změna. Hůř si zvykáme třeba i na zbraň, která je o třídu lepší než ta předchozí. Prostě je jiná. Mně to s tou flintou tehdy nešlo tak, jak jsem potřeboval. Samozřejmě horší výsledky působí na psychiku, proto jsem se vrátil k té staré.

Proč tedy ta změna nyní?

Jednak tahle brokovnice má jinak udělané těžiště a rozloženou váhu, což usnadňuje pohyb s ní, takže mohu v tréninku vystřílet víc ran. Navíc díky upraveným hlavním je menší zpětný ráz. Samozřejmě jsou použity nejmodernější technologie spouštění, má i další vychytávky. Designově je prakticky identická s tou minulou, takže i zvykání je pro mne snazší. Beru ji také jako nový impuls, který potřebuji, abych dostal větší chuť pokračovat. Nová flinta je jako nový motor.

Vzpomenete si, kolik jste s tou dnes už minulou získal medailí a kolik vystřílel ran?

Střílel jsem s ní víc než čtrnáct let, to jsou tři olympiády a mezi nimi zlato z Pekingu. K tomu stříbro z mistrovství světa, dvě individuální stříbra a bronz z mistrovství Evropy a dalších sedm týmových medailí z obou šampionátů, včetně zlatých. Navíc dvě vítězství ve Světovém poháru a jedno

druhé a jedno třetí místo v tomto seriálu. Počítám k tomu také nejen světový, ale i olympijský rekord. Rány pochopitelně přesně spočítané nemám, ale střízlivým odhadem to bylo víc než 400 000 výstřelů a o něco málo trefených asfaltových holubů. (úsměv)

Půjde flinta do muzea?

Kdepak! Budu ji mít dál, kdyby něco... A mám k ní i osobní vztah, něco jsme spolu dokázali.

Brzy se smráká, je zima, takže se věnujete manželce a dvěma synům, zatímco v lafech brokovic prezimují pavouci...

Pavouci v nich nejsou, flinty jsou pečlivě ošetřené a schované. Rodině se sice věnuji víc, ale nelenoším. Běhám, plavu, chodím do fitka, hraji tenis a pinec, dělám i další sporty, abych nezlenivěl a nepřibral. Nemusím cestovat, takže mi tohle sportování dělá dobře. Uteče to jako voda a začnu znovu střílet.

Už víte, co vás v příštím roce čeká?

S trenérem Petrem Hrdličkou a kolegou Jirkou Liptákem doladujeme plány. Vynecháme Světové poháry v Indii a Mexiku, protože jsou hodně drahé a nejde na nich ještě o účastnická místa pro olympijské Tokio. Začneme závodit koncem dubna na Světovém poháru na Kypru, pak nás čeká červencové mistrovství Evropy a zářijový světový šampionát. O olympiádu se bude střílet až v následujícím roce.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Sychrovo stříbrné loučení

Poslední rána a konec. V sedmačtyřiceti letech se rozhodla dnes už legenda brokové disciplíny skeet – královéhradecký duklák Jan Sychra – skončit. Ta poslední rána byla ale neúspěšná. V polovině listopadu prohrál rozstřel o titul armádního mistra světa v Dauhá. „Nelituju, přivezl jsem si stříbro. I to je krásný konec kariéry,“ říká s úsměvem.

ukazovat," dodal s tím, že rozhodně o návratu po nějakém čase neuvažuje. „Blíží se padesátka, tělo už také není, co bývalo," pravil.

Chybí jen olympijská medaile

Zažil nejslavnější éru českého skeetu. Za pětadvacet let si přivezl spoustu medailí. Ve sbírce má dva týmové tituly mistra světa, tři evropské, šest vítězství ve Světovém poháru a šesté místo z olympijského Londýna. „Mezi medailkami nedělám velký rozdíl. Pochopitelně hodně vysoko stojí zlato z mistrovství Evropy 2010 z Kazaně, protože zůstalo jediným individuálním," přiznal.

„Víc si ale cením dosažených výkonů a z nich absolutního světového rekordu

150 terčů. To se mi povedlo pětkrát, ale rekord ze Světového poháru v Chile v roce 2011 je nade všemi. Zároveň to znamenalo postup na olympiádu v Londýně," ohlédl se za úspěšnou kariérou Sychra. „Letos jsem vybojoval na evropském šampionátu v Lonnatu stříbro s družstvem a bronz v nové disciplíně dvojic s Libou Jahodovou," dodal.

Dostal i nabídku vést reprezentaci. „Tu jsem odmítl. Chci vypadnout z toho kolotoče dlouhého cestování. Konečně se víc věnuji rodině a koníčku – práci se dřevem. Pro mne je důležité novou dráhu trenéra absolvovat od píky. Časem, budu-li se cítit, to třeba zkusím," konstatoval.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Pistoláři vystříleli stříbro ve velkorážní pistoli

První závod světového mistrovství CISM v horkém Kataru, kde se teplota pohybovala mezi 28 až 31 stupni Celsia, se pro pistoláře z plzeňské Dukly odehrával v náročné konkurenci 29 armádních týmů a 99 střelců, kteří o medaile bojovali ve střelbě z velkorážní pistole. Češi nastoupili ve složení Tomáš Těhan, Josef Fiala a Pavel Šafránek (trenér, kterého kluci ukecali, ať s nimi stílí, absolvoval jen soutěž družstev).

Jako první je čekala velkorážní pistole 30+30 ran. Soutěž je rozdělená do dvou dnů. První den se střílí 30 ran mířených, druhý den se dostřeluje 30 ran na otočný terč, tzv. figuru. Po mířené střelbě dukláci figurovali na 3. místě, ale jen s minimálním náskokem před dalšími osmi družstvy. Vše rozhodla střelba na figuru, ve které si věřili. Závod začal v první směně Josef Fiala slušným výsledkem 288 bodů. Pavel Šafránek zastřílel výborně a přidal 294 bodů. Vše pak záleželo na nejmladším Tomáši Těhanovi, který nastoupil ve druhé směně. V té si udržel pevné nervy a výsledkem 292 bodů na figuru posunul družstvo na celkové 2. místo. Na první Číňany chyběly jen dva body.

Do individuálního závodu postupovalo celkem 58 střelců. Tomáš Těhan v něm obsadil 10. místo.

Text: Pavel Šafránek
Foto: archiv ASO sportovní střelby Dukla Plzeň

Všem armádním jubilantům,
bývalým i současným sportovcům,
trenérům, lékařům a funkcionářům,
kteří v letošním roce oslavili životní jubilea,
ještě jednou gratulujeme a děkujeme,
že přijali naše pozvání

7. prosince na SETKÁNÍ S JUBILANTY ARMÁDNÍHO SPORTU

roku 2016.

Milan JIRÁSEK, nar. 27. října 1936, lyžování

Po absolvování všeobecného lékařství na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové v roce 1960 nastoupil do Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Do roku 1976 byl zaměstnán na oddělení sportovní medicíny, po atestaci přešel na ortopedické oddělení. V období 1988–1990 zastával funkci předsedy Československého svazu lyžařů, pracoval také jako lékař lyžařů Dukly Liberec a čs. reprezentace. Předsedou Českého olympijského svazu byl zvolen 19. prosince 1996, naposledy do čtvrtého funkčního období 14. ledna 2009.

Jaroslav BUGNER, nar. 7. listopadu 1941, cyklistika

V Dukle Brno působil od roku 1959 až do odchodu do důchodu, účastník Tour de l'Avenir, Okolo Tuniska apod. Po ukončení sportovní kariéry působil jako mechanik cyklistiky, v této funkci se zúčastnil Letních olympijských her 2000 v Sydney. V Dukle pracoval i jako výkonný praporčík a vychovatel.

Karol DIVÍN, nar. 22. listopadu 1936, krasobruslení

Československý krasobruslař, ve své době jeden z nejlepších na světě. Celkem 11× se stal národním mistrem (1954–1964). V letech 1953 až 1956 žil v Praze, kde byl členem ÚDA, pak byl dva roky vojákem základní služby v Dukle Praha. Poté se vrátil do Bratislavy. Celé desetiletí (1954–1964) patřil mezi evropskou a světovou špičku. Na ZOH 1956 byl pátý, v roce 1960 získal olympijské stříbro a v Innsbrucku 1964 byl čtvrtý. Na mistrovstvích Evropy získal celkem 8 cenných kovů. Dvě zlaté (1958, 1959), 2 stříbrné (1957, 1962) a 4 bronzové (1954, 1955, 1956, 1964). Na MS 1962 v Praze získal stříbrnou medaili a na poslední soutěži své kariéry, na MS 1964 v Dortmundu, získal bronz. Byl prvním čs. krasobruslařem, který zvládal trojitý skok, jako první v Evropě skočil trojitý rittbergra. Po skončení amatérské kariéry trénoval krasobruslaře v Dánsku, Kanadě a Brně a pracoval jako rozhodčí na profesionálních mistrovstvích světa.

*Připíjíme
s Danou Zátěpkovou*

Josef AUGUSTA, nar. 24. listopadu 1946, lední hokej

Český lední hokejista – útočník a později trenér. V Dukle Jihlava působil v letech 1964–1982, dal 552 ligových gólů, 100× reprezentoval ČR, kdy vstřelil 24 gólů. S týmem Dukla Jihlava získal 9 titulů mistra republiky (8× jako hráč, 1× jako trenér). Jako hráč získal v roce 1976 na olympijských hrách stříbrnou medaili, na MS 3× stříbro a 1× bronz. Na OH 2002 a na mistrovstvích světa v letech 1999, 2000, 2001 a 2002 vedl českou hokejovou reprezentaci jako trenér. V letech 1999–2001 dovedl český národní tým k zisku zlatých medailí a titulů mistrů světa.

Bohumír POKORNÝ, nar. 25. listopadu 1956, sportovní střelba

Sportovní střelec a trenér disciplíny běžící terč, jehož svěřenci přivezli více než sto medailí ze světových šampionátů, včetně dvou olympijských bronzových medailí. V roce 1971 začal s puškou, na střelbu na kance přešel po pěti letech. Do plzeňské Dukly přišel v roce 1979 a o rok později jel na olympiádu do Moskvy, kde skončil na 14. místě. Nejblíže k medaili měl na ME 1984, ale bronz mu utekl o dva body a obsadil čtvrté místo. Po vítězství na MČR 1988 (celkem 14× národním mistrem) s aktivní střelbou skončil. Dlouhá léta držel čs. rekord na 20+20 mix 50 m výkonem 397 bodů, až v roce 1994 jej překonal jeho svěřenec Luboš Račanský (398). Od roku 1997 je šéftrenérem ASO Dukly sportovní střelby v Plzni. Více než čtvrt století je stálým členem prezidia a výkonného výboru ČSS a členem komise řízení reprezentace.

Ladislav PAZDERA, nar. 6. prosince 1936, gymnastika

Sportovní gymnasta, účastník olympijských her – v roce 1960 v Římě obsadil s družstvem mužů 4. místo a o čtyři roky později v Tokiu šesté.

Aleš PODĚBRAD, nar. 23. prosince 1926, atletika

Čtvrtkař ATK, ÚDA a Dukly Praha v letech 1949–1957, 12× československý rekordman (400 m, štafety), reprezentoval v 15 mezinárodních utkáních, 6× zvítězil, účastník ME 1950. Po ukončení závodní činnosti se stal trenérem – např. J. Kynose, J. Demeče, T. Jungwirtha, J. Slaniny, Z. Váni a J. Odložila. V letech 1958–1980 působil jako starší trenér atletiky v Dukle, 1974–1977 byl předsedou trenérské rady atletického svazu.

Text: Ivana Roháčková

DUKLA LIBEREC Šedesátiletá

V Clarion Grand hotelu
Zlatý lev se 4. října 2016
v Liberci uskutečnil slavnostní večer
k 60. výročí vzniku sportovního klubu
Dukla Liberec. Setkali se tu bývalí volejbalisté,
lední hokejisté, běžci na lyžích, sjezdaři, sdruženáři,
skokani na lyžích a sánkaři, medailisté z olympijských her
a světových šampionátů.

Armádní sportovní oddíl (ASO) lyžování Dukla Liberec navazuje na slavnou éru armádních lyžařů, kteří působili v ATK a v Oddílu reprezentantů ÚDA. Ten byl v roce 1956 rozpuštěn a závodníci v běhu na lyžích, v biatlonu, ve skocích na lyžích, v severské kombinaci a ve sjezdovém lyžování se přesunuli do Liberce, kde vytvořili Armádní sportovní družstvo (ASD) lyžování Dukla Liberec. V roce 1970 bylo zřízeno liberecké Armádní sportovní středisko (ASS) a k lyžařům byli přičleněni sánkaři a volejbalisté. Od roku 1974 působil v Liberci Armádní středisko vrcholového sportu (ASVS), které zajišťovalo lední hokej (se sídlem v Jihlavě), lyžování (běžecké, sjezdové, skoky na lyžích, závod sdružený), saně a volejbal. V roce 1994 pak došlo k jeho přerodu na ASO lyžování Dukla Liberec spadající pod Armádní sportovní centrum (ASC) DUKLA, sánkaři byli přeřazeni pod ASO různé a kolektivní sporty se staly příspěvkovými organizacemi MO. Vznikly tak HC Dukla Jihlava a VK Dukla Liberec, v roce 1998 však byla příspěvková organizace hokejistů zrušena.

ASO lyžování Dukla Liberec zabezpečuje v současnosti činnost 30 závodníků – občanských zaměstnanců, 9 smluvních sportovců a 7 mládežníků, o něž pečují 14 trenérů, 3 servismani a 14 členů realizačního týmu. Vedle běžců, sjezdařů, skokanů a sdruženářů jsou členy oddílu akrobatičtí lyžaři (skikros, moguly) a snowboardisté (snowboardcross, free disciplíny, paralelní slalom). Na základě žádosti úseku běžeckých disciplín Svazu lyžařů České republiky přibýlo od nadcházející sezony do liberecké Dukly reprezentační družstvo běžkyň. V domácích podmínkách se příprava sportovců odehrává v letním období převážně v Liberci, tedy ve skokanském areálu Ještěd a v běžeckém areálu Vesec, v zimních měsících pak ve výcvikovém zařízení v Harrachově s nedalekým běžeckým areálem v polských Jakuszycích. Za zmínku stojí úzká spolupráce ASO s TJ Dukla Liberec, která se soustředí na výchovu lyžařské mládeže

a kde se v současné době starají o cca 120 dětí školního věku. Nadstandardní vztahy panují i mezi ASO a VK Dukla Liberec, s nímž se dělí o sportovní halu.

K aktuálním problémům ASO lyžování Dukla Liberec se vyjádřil vedoucí trenér Michael Georgiev: „Jde především o generační výměnu. Někteří závodníci už svoji aktivní

kariéru ukončili, další to čeká v nejbližší době. A i když máme v oddílu řadu nadějných juniorů, není jisté, jestli budou už na ZOH 2018 v korejském Pchjongčchangu schopni nahradit úspěšnou odcházející generaci.“ Zmínil se však i o snahách vylepšit armádním sportovcům zázemí a podmínky pro přípravu: „Potýkáme se s dostavbou posilovny v Harrachově, která má časový skluz, ale doufám, že hotovo bude nejpozději na podzim příštího roku. S libereckou radnicí pak jednáme o zajištění opravy asfaltového povrchu běžeckého okruhu ve Vesci a o možnosti využívat tento běžecký areál

a skokanský areál na Ještědu i při špatných sněhových podmínkách čili o zabezpečení jejich umělého zasněžování.“

A nejbližší cíle? „V nadcházející předolympijské sezoně nás čekají všechna mistrovství světa – sjezdaři je mají v únoru ve Svatém Mořici, klasici na přelomu února a března v Lahti a akrobati a snowboardisté v březnu v Sieře Nevadě. Přeju si, abychom tam obstáli a abychom si tak potvrdili, že směr, jímž se ubíráme, je správný.“

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

(podrobně na www.duklasport.cz)

Atletika

- 28.–29. 1. **MU ČR–Francie–Nizozemsko–Španělsko–Velká Británie mužů a žen ve vícebojích**, Praha-Stromovka
28. 1. **Jablonecká hala 2017**, Jablonec nad Nisou
- 10.–12. 2. **MČR ve vícebojích**, Praha-Stromovka
14. 2. **Mítink EA–Czech Indoor Gala**, Ostrava
21. 2. **Zimní pražská tyčka 2017**, Praha-Zličín
- 25.–26. 2. **HMEČR mužů a žen**, Praha-Stromovka
- 3.–5. 3. **HME**, Bělehrad
4. 3. **Český halový pohár družstev mužů a žen**, Jablonec nad Nisou

Cyklistika

- 17.–19. 2. **SP**, Cali
- 25.–26. 2. **SP**, Los Angeles

Cyklistika – MTB

7. 1. **MČR cyklokros**, Hlinsko

Jízda na saních

- 5.–6. 1. **ME**, Berchtesgaden-Königssee
- 21.–22. 1. **MEJ**, Oberhof
- 4.–5. 2. **MSJ**, Sigulda

Lyžování – běh

30. 1. – 5. 2. **MSJ**, Park City
21. 2. – 5. 3. **MS**, Lahti
- 16.–19. 3. **SP finále**, Tyumen

Lyžování – skoky na lyžích

1. 1. **SP – turné čtyř můstků**, Ga-Pa
- 3.–6. 1. **SP – turné čtyř můstků**, Innsbruck
- 24.–26. 3. **SP finále skoky**, Planica

Lyžování – skoky a severská kombinace

30. 1. – 5. 2. **MSJ**, Park City
21. 2. – 5. 3. **MS**, Lahti

Lyžování – alpské

- 6.–19. 2. **MS**, St. Moritz

Lyžování – akrobatické a snowboarding

- 6.–19. 3. **MS**, Sierra Nevada
- 24.–26. 3. **SP finále**, Myrkdalen

Moderní pětiboj

- 22.–28. 2. **SP**, Los Angeles
- 21.–27. 3. **SP**, Káhira

Sportovní střelba broková

22. 2. – 4. 3. **SP**, New Delhi
- 17.–27. 3. **SP**, Acapulco

Sportovní střelba kulová

- 5.–11. 3. **HME**, Maribor

MEDAILE – REKORDY – TITULY

sportovců **ASC DUKLA** za leden–listopad 2016

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Olympijské hry	–	2	3	5
Mistrovství světa	9	10	5	24
Mistrovství Evropy	6	9	9	24
Mistrovství světa do 23 let	1	1	3	5
Mistrovství Evropy do 23 let	1	4	1	6
Mistrovství světa juniorů	7	1	3	11
Mistrovství Evropy juniorů	8	2	3	13
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
Armádní soutěže	1	3	1	5
Akademické soutěže	4	6	2	12
CELKEM	37	38	31	106

Tituly mistra ČR:
147 celkem (113 seniorských, 34 juniorských)

Světový a evropský rekord:
Libor Jiroušek (parašutismus – individuální akrobacie 31, 62 s po 5 seskocích)

Český rekord:
Lucie Hochman, Eva Planičková, Jarmila Macháčová, Sára Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:52,475 min)
Kateřina Šafránková (atletika, hod kladivem – 72,34 m)
Kateřina Šafránková (atletika, hod kladivem – 72,47 m)
Kristiina Mäki (atletika, 5 000 m – 15:31,15 min)
Pavel Maslák, Patrik Šorm (atletika, štafeta 4x 400 m – 3:02,66 min)
Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:33,36 min)
Nicolas Pietrula (cyklistika dráhová, stíhací 4 km – 4:26,270 min)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:50,083 min)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,432 s)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,382 s)
Libor Jiroušek (parašutismus – individuální akrobacie 31, 62 s po 5 seskocích)

Český juniorský rekord:
Barbora Dvořáková, Kateřina Dvořáková, Tereza Semecká, Karolína Jirmanová (atletika, hala, štafeta 4x 200 m – 1:39,91 min)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 5:03,688 min)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:50,083 min)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,432 s)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,382 s)

Světový pohár (celkově):
1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní disciplíny celkem)
1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní obří slalom)
2. Eva Samková (snowboarding, snowboardcross)

Diamantová liga (celkově)
1. Jakub Vadlech (atletika, hod oštěpem)
3. Barbora Špotáková (atletika, hod oštěpem)

Podrobné výsledky:
www.duklasport.cz

Twitter:
@ASCDukla

Instagram:
ASC Dukla

Zajímavosti:
www.facebook.com/AscDukla

Připravila: Ivana Roháčková

Natálie Dianová a David Svoboda pozorují Dmitrije Proškina při práci.

Původně byla zeď neutěšeně sedá.

Na vítací straně zdi u vstupu na stadion Juliska je od června ve startovní poloze atlet Pavel Maslák a nyní nově na loučící stranu nasprejoval Dmitrij Proškin reprezentanty moderního pětiboje v národních barvách.

Text a foto: Ivana Roháčková

2017

DUKLA

